

Silo: Inhimillistä Maa

Trilogia: Sisäinen Katse (1972), Sisäinen Maisema (1981), Inhimillinen Maisema (1988)

Ensimmäinen suomenkielinen painos 1998 Tmi Juha Uski. Oheinen suomennos päivitetty 30.7.2010, JU. ("Inhimillinen Maisema" päivitetty 2004.)

Silo

Sisäinen katse

I. MIETE

1. Tässä kerrotaan, kuinka elämän merkityksettömyys muuttuu merkitykseksi ja täyttymykseksi.
2. Tässä on iloa sekä rakkautta kehoa, luontoa, ihmisyyttä ja henkeä kohtaan.
3. Tässä uhraukset, syyllisyydentunne ja haudantakaiset uhkat hylätään.
4. Tässä maallinen ja ikuinen eivät vastusta toisiaan.
5. Tässä puhutaan sisäisestä ilmestyksestä, johon päätyy jokainen nöyrä etsijä, joka harkitsee huolellisesti.

II. YMMÄRTÄVÄISYYS

1. Tiedän, miltä sinusta tuntuu, koska voin kokea tilasi. Mutta sinä et tiedä, kuinka kokea asiat, joista puhun. Siksi, jos puhun sinulle pyyteettömästi siitä, mikä tekee ihmisen onnelliseksi ja vapaaksi, sinun kannattaa yrittää ymmärtää.
2. Älä ajattele, että keskustelu minun kanssani johtaa sinut ymmärrykseen. Jos uskot, että väittelemällä ymmärryksesi kirkastuu, niin väittele pois; mutta tässä tapauksessa sitä kautta et etene.
3. Jos kysyt minulta, miten sinun pitäisi asennoitua, niin kerron: Mietiskele syvällisesti ja kiirehtimättä, mitä tässä sinulle selitän.
4. Jos sanot, että sinun pitää keskittyä nyt kiireellisempiin asioihin, niin vastaan: Koska haluat nukkua tai kuolla, minä en estä sitä.
5. Älä myöskään väitä, että esitän asiat ärsyttävällä tavalla, koska et sano sitä kuoresta, kun pidät hedelmästä.
6. Esitän asiat sopivaksi kokemallani tavalla, enkä sillä tavalla, mitä toivovat ne, jotka etsivät asioita, jotka ovat kaukana sisäisestä totuudesta.

III. MERKITYKSETTÖMYYS

Päivänä useana huomasin tämän suuren järjettömyyden: He, jotka kantoivat sydämissään epäonnistuneisuutta, kykenivät kirkastamaan lopullisen voiton; ja jotka kokivat itsensä voittajiksi, he jäivät tien varteen elämään hajanaista ja tylsää rikkaruohon elämää. Päivänä useana mietteeni, eivätkä opetukset, ohjasivat minut valoon pimeyksistä synkimmästä.

Niin sanoin itselleni ensimmäisenä päivänä:

1. Jos kaikki päättyy kuolemaan, on elämä merkityksetöntä.
2. Jokainen oikeutus teoille, olkoon ne sitten halveksittavia tai oivallisia, on aina vain uusi uni, jonka jäljestä eteen jää tyhjiys.
3. Jumala on jotain epävarmaa.
4. Usko on jotain yhtä vaihtelevaa kuin järki ja unelmat.
5. Aiheesta "Mitä pitäisi tehdä" voidaan keskustella miten päin tahansa, mutta loppujen lopuksi mitään kantaa ei voi perustella mitenkään ehdottoman pitävästi.
6. Niiden "vastuu", jotka lupautuvat johonkin, ei ole suurempi kuin niiden vastuu, jotka eivät lupaudu.
7. Kuljen intressieni mukaan, eikä se tee minusta sen paremmin pelkuria kuin sankariakaan.
8. "Intressini" eivät oikeuta tai häpäise mitään.
9. "Minun syyni" eivät ole parempia tai huonompia kuin muitten syyt.
10. Julmuus kauhistuttaa minua, mutta ei julmuus sen vuoksi tai itsessään ole yhtään parempi tai huonompi kuin lempeys.
11. Mitä minä tai muut sanovat tänään, on huomenna arvotonta.
12. Kuolla ei ole parempi kuin elää, tai ettei olisi koskaan syntynyt, mutta ei se ole pahempikaan.
13. En opetuksista, vaan kokemusten ja mietiskelyn kautta huomasin, että elämä on merkityksetöntä, jos kaikki päättyy kuolemaan.

IV. RIIPPUVAISUUS

Toinen päivä.

1. Mikään, mitä teen, tunnen tai ajattelen, ei riipu minusta.
2. Olen muuttuva ja olen riippuvainen ympäristön toiminnasta. Kun haluan muuttaa ympäristöäni tai "minääni", niin ympäristö muuttaakin minua. Sitten hakeudun kaupunkiin tai luontoon ja etsin sosiaalista vapautta tai uutta taistelua, joka oikeuttaisi olemassaoloni. Joka tapauksessa ympäristö johdattaa minut valitsemaan yhden tai toisen asenteen. Tähän tilaan intressini ja ympäristö minut jättävät.
3. Sanonkin, ettei ole väliä, kuka tai mikä päättää. Näissä tilanteissa sanon, että minun täytyy elää, koska olen elämisen tilanteessa. Sanon kaiken tämän, mutta mikään ei oikeuta sanomista. Voin tehdä päätöksen, epäröidä tai antaa olla. Joka tapauksessa yksi asia on vain väliaikaisesti parempi kuin toinen ja viime kädessä ei ole "parempaa" eikä "huonompaa".
4. Jos joku sanoo minulle, että joka ei syö, kuolee, niin vastaan, että näin on, tarpeiden ajamana syöminen on välttämätöntä - mutta en tämän lisäksi väitä, että taistelu ravinnosta oikeuttaa olemassaolon. En myöskään väitä, että se olisi paha. Sanon vain, että kyseessä on yksilöllinen tai kollektiivinen tapahtuma, joka on olemassaololle tarpeellinen, mutta merkityksetön siinä vaiheessa, kun viimeinen taistelu on hävitty.
5. Lisäksi sanon, että tunnen yhteishenkeä köyhien, hyväksikäytettyjen ja vainottujen ponnistuksia kohtaan. Sanon, että tunnen "täyttymystä" tästä samaistumisesta, mutta ymmärrän, että nämä tunteet eivät oikeuta mitään.

V. AAVISTUS

Kolmas päivä.

1. Toisinaan olen aavistanut tapahtumia, jotka myöhemmin tapahtuivat.
2. Toisinaan olen tavoittanut kaukaisen ajatuksen.
3. Toisinaan olen kuvaillut paikkoja, joissa en ole koskaan käynyt.
4. Toisinaan olen luetellut tarkasti, mitä tapahtui poissaollessani.
5. Toisinaan minut on yllättäen vallannut ääretön ilo.
6. Toisinaan minut on vallannut kaikenkattava ymmärrys.
7. Toisinaan täydellinen ykseys kaiken kanssa on saanut minut hurmioon.
8. Toisinaan olen murtanut unelmani ja nähnyt todellisuuden uudella tavalla.
9. Toisinaan olen tunnistanut jotain, jonka näin ensimmäistä kertaa, kuin olisin nähnyt sen ennen.

... Ja kaikki tämä on herättänyt ajatuksia. Se on minulle selvää, että ilman näitä kokemuksia en olisi kyennyt poistumaan merkityksettömyydestä.

VI. UNI JA HERÄÄMINEN

Neljäs päivä.

1. En voi pitää todellisena sitä, mitä näen unissani; enkä sitä, minkä näen puoliunessa; enkä myöskään sitä, minkä näen, kun hereillä ollessani haaveilen.
2. Voin pitää todellisena sitä, minkä näen ollessani hereillä ja ilman haaveita. Tässä en puhu siitä, mitä aisteillani havaitsen, koska sekä ulkoisista ja sisäisistä aisteistani että muististani voi tulla lapsellisia ja kyseenalaisia "tietoja". Pikemminkin kyse on siitä, miten mieleni toimii suhteessa "ajatusainekseen". Ollessaan hereillä mieleni "tietää", ja ollessaan unessa mieleni "uskoo". Joskus harvoin havaitsen todellisuuden uudella tavalla ja silloin ymmärrän, että tavallisesti havainnoin kuin unessa tai kuin puoliunessa.

On olemassa todellinen hereillä olemisen tapa ja se minut johti mietiskelemään näitä asioita syvällisesti. Lisäksi se avasi minulle portin kaiken olevaisen merkitykseen.

VII. VOIMAN LÄSNÄOLO

Viides päivä.

1. Kun olin todella hereillä, kiipesin ymmärryksestä toiseen.
2. Kun olin todella hereillä ja minulta puuttui voima jatkaa nousua, kykenin uuttamaan Voiman itsestäni. Se oli kaikkialla kehossani. Kaikki energia oli läsnä ruumiini pienimmissäkin soluissa. Tämä energia kiersi ja oli nopeampaa ja intensiivisempää kuin verenkierto.
3. Huomasin, että energia keskittyi niihin kehoni kohtiin, jotka toimivat, ja poistui, kun ne olivat lepotilassa.
4. Sairauksien aikana tarkalleen sairauden vaikutuksen alaisena olevilla alueilla oli joko energian puute tai kasautuma. Mutta jos onnistuin vakiinnuttamaan uudestaan energian normaalin kulun, niin monet sairaudet alkoivat väistyä.

Jotkut kansat tiesivät tämän ja vakiinnuttivat energian kierron uudestaan erilaisilla menettelytavoilla, jotka nykyään meistä vaikuttavat omituisilta.

Jotkut kansat tiesivät tämän ja kykenivät välittämään tämän energian toisillekin, ja siten he aiheuttivat ymmärryksen "valaistumisia" ja jopa fyysisiä "ihmeitä".

VIII. VOIMAN HALLINTA

Kuudes päivä.

1. On olemassa tapa suunnata ja keskittää kehon kautta kiertävä Voima.
2. Kehossa on hallintapisteitä. Liikkeenä, emotiona ja ajatuksena tuntemamme ilmiöt ovat niistä riippuvaisia. Kun energia toimii noissa pisteissä, se tuottaa motorisia, emotionaalisia ja älyllisiä ilmentymiä.
3. Sen mukaan, toimiiko energia kehossa sisäisemmin vai pinnallisemmin, syntyy syvä unitila, puoliuni tai hereisyyden tila... Varmastikin sädekehät, jotka ympäröivät pyhimysten (tai suurten valaistuneiden) päitä tai ruumiita uskonnollisissa maalauksissa, viittaavat tähän energia-ilmiöön, joka joskus ilmenee ulkoisemmin.
4. On olemassa todella-hereillä-olemisen hallintapiste ja on olemassa tapa viedä Voima tuohon pisteeseen.
5. Kun energia viedään tuohon pisteeseen, niin kaikkien muiden hallintapisteiden liikkumistapa muuttuu.

Ymmärtäessäni tämän ja heittäessäni Voiman tuohon ylivoimaiseen pisteeseen koko kehoni tunsu suunnattoman energiansysäyksen. Se iski voimakkaasti tietoisuuteeni ja nousin ymmärryksen tasosta toiseen. Mutta huomasin myös, että jos menetin energian hallinnan, niin saatoin pudota mielen syvyyksiin. Silloin muistin tarinat "taivaista" ja "helveteistä" ja näin noiden mielentilojen väliset rajat.

IX. ENERGIAN ILMENTYMÄT

Seitsemäs päivä.

1. Tämä liikkuva energia pystyi "itsenäistymään" kehosta säilyttäen eheydensä.
2. Tämä yhtenäinen energia oli oikeastaan tietynlainen ruumiin "kaksoisolento", joka vastasi tuntemuksellista mielikuvaa omasta kehosta uudelleenesiintymistilassa (mielikuvituksessa). Mielenilmiöitä käsittelevät tieteet eivät ole kiinnittäneet tarpeeksi huomiota tämän tilan olemassaoloon eivätkä niihin uudelleenesiintymiin, jotka vastaavat ruumiinsisäisiä tuntemuksia.
3. Levittäytynyt energia (siis se, joka kuviteltiin kehon "ulkopuolelle" tai "irrallisena" aineellisesta perustastaan) joko hajosi mielikuvana tai uudelleenesiintyi oikein, riippuen siten toimineen henkilön sisäisestä eheydestä.
4. Pystyin varmistamaan, että energian "ulkoistaminen" (oman kehon uudelleenesiintyminen kehon "ulkopuolella") voidaan saada aikaan jopa mielen kaikkein alimmilta tasoilta. Niissä tapauksissa yritys vastustaa elämän alkeellisinta, perustavinta eheyttä aiheuttaa tällaisen reaktion, väistöliikkeenä. Jotkut haltioitumistilassa, loveen langenneina olleet "henkisten ilmiöitten välittäjät", joiden tietoisuuden taso oli matala ja joiden sisäinen eheys oli vaarassa, tahattomasti vastasivat joihinkin ärsykkeisiin tällä tavoin. Silloin vaikutuksia ei tunnistettu "välittäjien" itse tuottamiksi, vaan sen sijaan ne laskettiin muitten olentojen syyksi.

Joidenkin kansojen "haamut" tai ennustajien "henget" olivat vain noitten ihmisten, jotka kokivat itsensä niiden valtaamiksi, "kaksoisolentoja" (heidän oman energiansa uudelleenesiintymiä). Heidän mielentilansa oli pimentynyt ("haltioitumistilassa"), kun he olivat kadottaneet Voiman hallinnan. Siksi he tunsivat itsensä outojen olentojen valtaamiksi. Välillä nuo olennot tuottivat huomattavia ilmiöitä. Epäilemättä monet "riivatut" ihmiset kärsivät sellaisista vaikutuksista. Ratkaisevaa oli siis Voiman hallinta.

Tämä muutti täysin käsitykseni jokapäiväisestä elämästä. Tämä myös muutti täysin käsitykseni kuoleman jälkeisestä elämästä. Näiden ajatusten ja kokemusten avulla aloin menettää uskoani kuolemaan. Siitä lähtien en ole enää uskonut kuolemaan, samoin kuin myöskään en usko elämän merkityksettömyyteen.

X. MERKITYKSEN ILMEISYYS

Kahdeksas päivä.

1. Hereisen elämän todellinen tärkeys tuli minulle selväksi.
2. Vakuutuin sisäisten ristiriitojen tuhoamisen todellisesta tärkeydestä.
3. Sen todellinen tärkeys, että hallitsee Voimaa yhtenäisyyden ja jatkuvuuden saavuttamiseksi, täytti minut iloisella merkityksellisyydellä.

XI. LOISTAVA KESKUS

Yhdeksäs päivä.

1. Voimassa oli "valo", joka tuli "keskuksesta".
2. Energian hajotessa tapahtui keskuksesta poistuminen. Sen sijaan loistavan keskuksen toimiessa energia eheytyi ja kehittyi.

Minusta ei vaikuttanut lainkaan oudolta, että muinaiset kansat palvoivat aurinkojumalaa. Ymmärsin, että jotkut palvelivat tuota taivaankappaletta siitä syystä, että se antoi heidän mailleen ja luonnolle elämän. Vaan toiset puolestaan ilmoittivat, että tuo mahtava kappale on suuremman todellisuuden vertauskuva.

Jotkut menivät vielä pitemmälle ja saivat tältä keskukselta lukemattomia lahjoja. Joskus nämä lahjat "laskeutuivat" innoituksen vallassa olevien päälle tulenlieskoina tai loistavina palloina. Joskus ne ilmestyivät pelästyneen uskovaisen eteen palavina pensaina.

XII. LÖYDÖT

Kymmenes päivä.

Löytöni olivat harvat, mutta tärkeitä. Lyhyesti sanottuna nämä olivat löytöni:

1. Voima kiertää läpi kehon tahdosta riippumatta, mutta sitä voidaan ohjata tietoisella ponnistuksella. Kun ihminen onnistuu tarkoituksellisesti muuttamaan tietoisuudentasoaan, hän kokee merkittävän pilkahduksen vapautumisesta. "Vapautumisella" tarkoitan vapautumista niistä "luonnollisista" olosuhteista, jotka näyttävät määräävän tietoisuutta.
2. Kehossa on sen moninaisten toimintojen hallintapisteet.
3. Tosi hereisyyden tilan ja muiden tietoisuuden tasojen välillä on eroja.
4. Voima voidaan ohjata totisen heräämisen pisteeseen ("Voima" ymmärrettynä mielenenergiana, joka saattaa tiettyjä mielikuvia ja "piste" mielikuvan sijaintina tiettyssä uudelleenesiintymistilan "paikassa").

Näiden johtopäätösten kautta tunnistin muinaisten kansojen rukouksissa suuren totuuden siemenen. Mutta tuo totuus oli myöhemmin jäänyt ulkoisten juhlamenojen, käyttäytymiskaavojen ja muodollisten harjoitteiden varjoon ja siksi oli sisäisen työn kehittäminen käynyt heille mahdottomaksi. Kun sisäinen työ suoritetaan täysin, ihmiset saavat yhteyden loistavaan lähteeseensä. Lopuksi: huomioin, että "löytöni" eivät olleet mitään löytöjä, vaan peräisin sisäisestä ilmestyksestä, johon päätyy jokainen, joka ilman ristiriitoja etsii valoa omasta sydäimestään.

XIII. PERIAATTEET

Erilainen on asenne elämää ja asioita kohtaan, kun sisäinen ilmestys iskee kuin salama.

Hitaasti askelmia seuraamalla, miettimällä sanottua ja vielä sanottavaa, voit muuttaa merkityksettömyyden merkitykseksi. Mitä Sinä teet elämälläsi? Se ei ole yhdentekevää. Elämäsi aukeaa, lainalaisuuksiensa mukaisesti, mahdollisuuksiksi. Voit valita. Minä en sinulle puhu vapaudesta. Puhun sinulle vapauttamisesta, liikkeestä, prosessista. En puhu sinulle vapaudesta jonain liikkumattomana, vaan vapauttamisesta askel askeleelta, kuten hän, joka saapuu kotikaupunkiinsa, vapautuu tarpeellisesta ja jo kuljetusta tiestä. Näin "mitä pitää tehdä" ei riipu kaukaisesta, käsittämättömästä ja sovinnaisesta moraalista, vaan laeista: elämän, valon ja kehityksen laeista.

Tässä lueteltuna ovat "Periaatteet", joista voi olla apua sisäisen eheyden etsimisessä.

1. Vastustaa asioiden kehitystä on yhtä kuin vastustaa itseään.
2. Kun pakotat jotakin tiettyyn tulokseen, niin tuotat vastakkaista.
3. Älä vastusta suurta voimaa. Peräydy kunnes se heikkenee; sitten etene päättäväisesti.
4. Asiat ovat hyvin, kun ne kulkevat yhdessä eikä eristettyinä.
5. Jos päivä ja yö, talvi ja kesä ovat sinusta hyviä, niin olet ylittänyt ristiriidat.
6. Jos tavoittelet nautintoa, niin kahlitset itsesi kärsimykseen. Mutta nauti estoitta tilanteen tarjotessa, kunhan et vain vahingoita terveyttäsi.
7. Jos pyrit tulokseen, niin kahlitset itsesi. Jos toteutat kaikki toimesi kuin ne jo itsessään olisivat päämäärä, vapautat itsesi.
8. Saat ristiriitasi katoamaan, kun ymmärrät niiden perimmäiset syyt, et silloin, kun haluat ratkaista ne.
9. Kun vahingoitat toisia, pysyt kahleissa. Mutta jos et vahingoita ketään, niin voit vapaasti tehdä mitä tahansa haluat.
10. Kun kohtelet toisia kuten tahtoisit heidän kohtelevan itseäsi, vapautat itsesi.
11. Sillä ei ole väliä, mille puolelle tilanteet ovat sinut asettaneet. On tärkeää, että ymmärrät, että et sinä ole valinnut mitään puoluetta.
12. Ristiriitaiset tai eheyttävät teot kasautuvat sisääsi. Jos toistat sisäisen eheyden tekosi, niin mikään ei pysty sinua pysäyttämään.

Tulet olemaan kuin luonnonvoima, joka ei löydä tieltään vastuksia. Opettele

näkemään ristiriidan ja ongelman välinen ero. Ongelma, hankaluus, este saattaa liikuttaa sinua tai sytyttää sinut toimimaan, mutta ristiriita jähmettää sinut suljettuun kehään.

Kun tunnet suurta voimaa, iloa ja lempeyttä sydämessäsi, tai kun tunnet itsesi vapaaksi ja ristiriidattomaksi, kiitä heti sisimmässäsi. Kun vastakkaista tapahtuu, pyydä uskoen, ja kehittämäsi kiitollisuus palaa luoksesi suotuisasti muuntuneena ja kasvaneena.

XIV. SISÄISEN TIEN OPAS

Jos ymmärrät tähän asti kertamani asiat, niin voit yksinkertaisen harjoituksen avulla kokea Voiman ilmentymisen. Mutta yksi asia on koittaa omaksua oikeanlainen asenne aivan kuin kyse olisi johonkin tekniseen tehtävään käymisestä – ja aivan toista on astua sellaiseen tuntemisen sävyyn ja avoimuuteen, jollaiseen runous ihmisen innoittaa. Sen vuoksi näiden totuuksien välittämiseen käytetään kieltä, jonka tarkoituksena on herättää asenne, jollaisella on helpompi pysyä sisäisen havainnon kohtaamisessa pikemmin kuin vain ajatella "sisäistä havaintoa".

Seuraa nyt tarkkaavaisesti mitä sinulle kerron, koska tämä liittyy sisäiseen maisemaan, jollaisen saatat kohdata työskennellessäsi Voiman kanssa. Tässä kerron suunnista, joita voit kaivertaa mielenliikkeisiisi:

"Sisäisellä tiellä voit kulkea synkistyneenä tai kirkkaana. Katso, edessäsi avautuu kaksi tietä.

Jos annat olemisesi valua kohti synkkyiden seutuja, niin ruumiisi voittaa taistelun ja hallitsee olemistasi. Sitten esiin nousee henkien, voimien ja muistojen ilmentymiä ja aistimuksia. Sitä kautta vajoat yhä syvemmälle. Siellä asustavat Viha, Kosto, Omituisuus, Päähänpintymä, Kateus ja Halu Pysyä. Jos vajoat vielä syvemmälle, kimppuusi käyvät Turhautuneisuus, Kauna ja kaikki sellaiset unet ja halut, jotka ovat tuoneet kurjuutta ja kuolemaa ihmiskunnalle.

Jos kannustat olemistasi kohti kirkkautta, niin jokaista askeltasi vastassa on kitkaa ja väsymystä. Tähän nousun raskauteen on syynsä. Elämäsi painaa; muistosi painavat; aiemmat tekosi estävät nousua. Ruumiintoimintosi pyrkivät hallitsemaan olemistasi ja siksi kiipeäminen käy vaikeaksi.

Nousun askelmilta löydät outoja puhtaiden värien ja tuntemattomien äänten alueita.

Älä pakene puhdistumisesta, joka toimii kuin tuli ja kauhistuttaa houreillaan.

Hylkää säikkyys ja masennus.

Hylkää halu paeta kohti alhaisia ja synkkiä alueita.

Hylkää kiintymys muistoihin.

Pysy sisäisessä vapaudessa, älä välitä maiseman unesta, nouse päättäväisesti.

Puhdas valo sarastaa suurten vuoristojen huipuilla ja tuhansien-värien-vedet virtaavat tunnistamattomien sävelmien läpi kohti kristallisia tasankoja ja niittyjä.

Älä pelkää valon painetta, joka työntää sinua keskuksestaan yhä voimakkaammin. Sulata se itseesi kuin se olisi neste tai tuuli - siinä todella on elämä.

Kun löydät suuren vuoriston kätketyn kaupungin, sinun on tiedettävä tie sisään - ja tiedät tien hetkessä, jona elämäsi muuttuu. Kaupungin valtavat muurit on kirjailtu

kuvioiden ja värien kirjoitettu, ne "tuntuvat". Tässä kaupungissa pidetään tehdyt ja vielä-tehtävät... Mutta sisäiselle silmällesi läpinäkyvä on sameaa. Kyllä, sinulle seinät ovat läpitunkemattomat!

Ota kätkeytyn kaupungin Voima. Palaa sankan elämän maailmaan ilmeesi ja kätesi kirkkaana."

XV. RAUHAN KOKEMINEN JA VOIMAN VIRTAAUS

1. Rentouta ruumiisi kokonaan ja hiljennä mielesi. Sitten kuvittele läpinäkyvä ja loistava pallo, joka laskeutuu sinua kohti ja asettuu sydämeesi. Kiinnitä huomiota hetkeen, jolloin pallo ei enää ilmene mielikuvana, vaan muuttuu aistimukseksi rintakehäsi sisällä.
2. Seuraa, kuinka pallon aistimus hitaasti leviää sydäimestäsi kohti kehosi rajoja ja niiden yli. Huomaat, että hengityksesi tulee täydemmäksi ja syvemmäksi. Kun aistimus saavuttaa kehosi rajat, niin voit pysähtyä siihen ja tunnistaa sisäisen rauhan kokemuksen. Voit pysyä siinä niin kauan kuin koet sopivaksi. Päättääksesi kokemuksen tyynenä ja uudistuneena, peruuta aiemman laajentumisen tietä kunnes saavut, kuten alussa, sydämeesi, ja lopuksi päästät pallon menemään. Tätä työtä kutsutaan "rauhan kokemiseksi".
3. Mutta jos sen sijaan toivotkin kokevasi Voiman virtauksen, sinun on kasvatettava laajentumaa (ei peruutettava) ja annettava tunteitasi ja koko olemuksesi seurata sitä. Älä yritä kiinnittää huomiota hengitykseen. Anna hengityksen kulkea itseksensä ja seuraa laajentumista ulospäin kehostasi.
4. Painotan vielä tätä: Tuolla hetkellä tarkkaavaisuutesi on oltava laajentuvan pallon aistimuksessa. Jos et kykene siihen, niin suosittelen, että lopetat ja yrität uudestaan toisella kertaa. Joka tapauksessa, vaikka et saisi aikaan Voiman virtausta, kykenet kokemaan kiinnostavan aistimuksen rauhasta.
5. Jos etenet pitemmälle, alat kokea Voiman virtausta. Aistimukset käsistäsi ja muista kehosi alueista ovat eri sävyisiä kuin aiemmin. Sitten havaitset kasvavia aaltoja ja vähän ajan kuluttua esiin murtautuu voimallisesti mielikuvia ja tunteita. Anna virtauksen tapahtua...
6. Vastaanottaessasi Voiman tulet, riippuen sinulle tavanomaisesta kuvittelemisen lajista, näkemään valon tai kuulemaan outoja ääniä. Joka tapauksessa tärkeää on, että koet tietoisuuden laajentumisen, jonka merkkejä ovat suurempi selkeys ja tapahtuvaa ymmärtävä asenne.
7. Jos tämä ainutlaatuinen tila ei jonkun ajan kuluttua ala haalistua, voit päättää sen sitten kun tahdot. Kuvittele tai tunne, että pallo supistuu ja sitten poistuu luotasi samalla tavoin kuin se alussa saapui.
8. On kiinnostavaa ymmärtää, että monenlaisia muuntuneita tietoisuudentiloja on saatu ja edelleen saadaan aikaan yleensä käyttämällä tämän kaltaisia toimintakaavoja. Tosin itse toimintakaavat saattavat olla kätkeytyinä outoihin rituaaleihin, tai joskus niitä voimistetaan toimilla kuten rasitus, hillitsemätön liikunnallisuus, toisto, ja asennot, jotka muuttavat hengitystä ja vääristävät yleistä tuntemusta ruumiinsisäisyydestä. Tällä alueella tulisi myös ottaa huomioon hypnoosi, meediona toimiminen ja huumeitten vaikutukset - kaikki nämä tuottavat samankaltaisia muutoksia, vaikka toimivatkin toista kautta. Luonteenomaista kaikille näille tapauksille on, että ei olla selvillä siitä, mitä tapahtuu, eikä hallita

tapahtuvaa. Älä luota sellaisiin ilmiöihin, äläkä pidä niitä muuna kuin "lumetiloina" jollaisten kautta tietämättömät, kokeilijat ja sankaritarujen mukaan jopa "pyhimykset" ovat kulkeneet.

9. Vaikka olisit seurannut näitä suosituksia, et ehkä kuitenkaan ole kyennyt saamaan aikaan Voiman virtausta. Mutta älä sure, vaan näe kuinka se kertoo, että on tarve enemmän "päästää irti" sisäisesti. Sellainen tarve saattaa olla heijastusta liiallisista jännitteistä, mielikuvien liikkuvuuden estoista ja yleisesti ottaen tunne-elämän hajanaisuudesta. Ota huomioon, että tuo tunne-elämän hajanaisuus ilmenee myös jokapäiväisessä elämässäsi.

XVI. VOIMAN HEIJASTAMINEN

1. Jos olet kokenut Voiman juoksutuksen, niin voit ymmärtää kuinka useat kansat kokivat jotain tuon kaltaista, mutta eivät ymmärtäneet kokemaansa ja kävivät kehittämään muodollisia käytöskaavoja ja menoja, joita sitten toistettiin loputtomiin. Edellä kuvailtujen kaltaisten kokemusten kautta jotkut kokivat, että heidän ruumiinsa on "kaksinkertaistunut". Voiman kokeminen antoi heille vaikutelman, että he voisivat heijastaa tätä energiaa itsensä ulkopuolelle.
2. Voima saatettiin "heijastaa" sekä toisiin ihmisiin että sellaisiin esineisiin, jotka olivat erityisen "sopivia" Voiman vastaanottajia ja säilöjä. Uskon, että helposti ymmärrät, mikä oli eri uskontojen sakramenttien tehtävä tai miten tärkeitä olivat pyhät paikat ja papit, joiden oletettiin olevan Voimalla "ladattuja". Kun tietyt esineet ympäröitiin palvontamenoilla temppeleissä, toki ne "antoivat takaisin" uskovaisille toistetuilla rukouksilla kasatun energialatauksen. Näitten asioitten ymmärtämiseksi oleellista on perustason sisäinen kokemus. Sen sijaan melkein aina näitä asioita on selitetty ulkoisten seikkojen (kulttuuri, maantiede, historia, perinne) perusteella, mikä vain rajoittaa inhimillisen toiminnan tuntemusta.
3. Palaamme vielä näihin aiheisiin Voiman "heijastaminen", "lataaminen" ja "Voimalla täyttyminen". Mutta aluksi tahdon huomauttaa, että sama kaava toimii edelleen jopa maallistuneissa yhteiskunnissa. Niissä johtajat ja muut arvovaltaa nauttivat henkilöt ovat toisten silmissä erityisen sädekehän ympäröimiä ja tavalliset ihmiset tahtoisivat päästä "kosketuksiin" heidän kanssaan, saada palan heidän vaatteistaan tai heidän omistamansa esineen tai jopa ihan vaan nähdä heidät.
4. Kaikki mielikuvat "ylevyydestä" ulottuvat silmien tasolta ylöspäin, tavallisen näkökentän yläpuolelle. Ja "yleviä" ovat he, jotka "omaavat" lempeyttä, viisautta ja vahvuutta. Sieltä "ylevästä" löytyvät myös hierarkiat, vakiintuneet vallat ja valtioiden liput. Ja meidän tavallisten kuolevaisten pitää hinnalla millä hyvänsä "nousta" sosiaalisen elämän tikkaita päästäksemme lähemmäs valtaa. Todella olemme kurjassa tilassa, kun yhä olemme noiden kaavojen vallassa! Nuo toimintakaavat vastaavat sisäistä mielikuvaa, jossa päämme on "ylhäinen" ja jalat maassa kiinni, ja uskomme noihin kaavoihin, koska koemme niiden vastaavan "todellisuutta", jonka koemme tuossa sisäisessä mielikuvassamme. Mutta tosiaan olemme onnettomia olentoja, kun elämme uskoen tuohon "todellisuuteen"! Olemme surullisessa tilassa, kun ulkoinen katseemme on vain tiedostamaton heijastuma sisäisyydestämme.

XVII. VOIMAN MENETTÄMINEN JA TUKAHDUTTAMINEN

1. Hallitsemattomat teot tuottavat suurimmat energianpurkaukset. Niitä ovat hillitön kuvitteleminen, hallitsematon uteliaisuus, kohtuuton lörpöttely, seksuaalihurjastelu ja liioiteltu havainnoiminen - ylitsepursuava ja päämäärätön katseleminen, kuunteleminen, maisteleminen jne. Mutta huomaa myös, että monet toimivat niillä tavoin purkaakseen jännityksiä, jotka muuten tuottaisivat heille kipua. Harkiten ja ottaen huomioon, että sellaiset purkaukset palvelevat tuollaista tehtävää, varmasti olet kanssani samaa mieltä: ei ole järkevää tukahduttaa purkautumisia, vaan mieluummin laittaa ne järjestykseen.
2. Seksuaalisuuden suhteen on sinun tulkittava oikein: Tuota toimintoa ei pidä tukahduttaa, koska siten aikaansaadaan vain kärsimystä ja sisäistä ristiriitaa. Seksuaalisuus suuntautuu kohti itse aktia ja päättyy siihen, mutta ei ole mitenkään hyödyllistä jos se jatkuvasti vaikuttaa mielikuvitukseen tai siten, että pakkomielteisesti etsii uutta kohdetta.
3. Seksuaalisuuden hallitseminen jollain tietyllä sosiaalisella tai uskonnollisella "moraalilla" on palvellut tarkoituksia, joilla ei ollut mitään tekemistä kehityksen kanssa - päinvastoin.
4. Tukahdutetuissa yhteiskunnissa Voima (sisäkehollisista aistimuksista muodostuneen mielikuvan energia) kääntyi takaisin kohti hämäryyttä. Riivattujen, noitien, pyhäinhäpäisijöiden ja kaikenlaisten kärsimyksestä ja elämän ja kauneuden tuhoamisesta nauttivien rikollisten määrä moninkertaistui. Joissain heimoissa ja yhteiskunnissa rikolliset löytyivät sekä syytettyjen että syyttäjien joukosta. Toisissa tapauksissa kaikkea tiedettä ja edistystä vainottiin, koska se vastusti irrationaalista, hämärää ja tukahdutettua.
5. Seksuaalisuuden tukahduttamista harjoitetaan edelleen tiettyjen alkukantaisten kansojen parissa samoin kuin toisissa, joidenkin mielestä "kehittyneissä sivilisaatioissa". Vaikka näiden kahden tilanteen lähtökohdat ehkä ovat erilaiset, kumpikin näkyy olevan erittäin tuhoisa tilanne.
6. Jos pyydät, että selittäisin lisää, niin kerron: itse asiassa seksi on pyhää. Seksi on keskus, josta elämä ja kaikki luovuus kumpuaa. Ja sieltä myös kaikki tuho lähtee liikkeelle, kun sen toiminta on tukahtunut.
7. Älä koskaan usko elämän myrkyttäjien valheita, kun he väittävät, että seksuaalisuus on viheliäistä. Päinvastoin; seksi on kaunista, eikä parhaita rakkauden tunteita turhan päiten liitetä seksuaalisuuteen.
8. Ole siis varovainen, ja pidä seksuaalisuutta suurena ihmeenä, jota tulee käsitellä hienotunteisesti. Älä muuta sitä ristiriidan tai elinvoiman hajoamisen lähteeksi.

XVIII. VOIMAN VAIKUTUS JA VASTAVAIKUTUS

Sanoin Sinulle aiemmin: "Kun tunnet suurta voimaa, iloa ja lempeyttä sydämessäsi, tai kun tunnet itsesi vapaaksi ja ristiriidattomaksi, kiitä heti sisimmässäsi."

1. "Kiittää" tarkoittaa mielikuvaan, uudelleenesiintymään liittyvien myönteisten mielentilojen keskittämistä. Kun olet sitonut kasaan myönteistä mielentilaa näin, niin voit hankalassa tilanteessa muistaa tuollaisen kivan asian ja siihen aiemmissa tilanteissa liitetty myönteisyys nousee esiin. Olet lisäksi voinut vahvistaa tuota mielensisäistä "latausta" aiemmilla toistoilla ja siksi se kykenee syrjäyttämään kielteiset tunteet, joita jotkut tilanteet tuovat vallalle.
2. Sisäisyydestäsi nousee myönteisyydessä vahvistunut vastaus pyyntöösi, jos olet kerännyt itseesi useita myönteisiä tiloja. Tässä vaiheessa ei pitäisi enää olla edes tarpeellista toistaa, että tätä toimintakaavaa (tosin sekavilla tavoin) on pitkään käytetty ulkoisten kohteiden tai henkilöiden "lataamiseen" tai sisäisten kokonaisuuksien "ulkoistamiseen" – uskoen, että nuo vastaavat rukouksiin ja aneluihin.

XIX. SISÄISET TILAT

Elämäsi kuluessa, ja erityisesti kehityksellisen työsi edetessä huomaat sisäisen tilasi muuttuvan, ja tarvitset näkemystä sisäisistä tiloista. En voi kuvailla näitä tiloja muuten kuin mielikuvien avulla, ja tässä käytän vertauskuvia. Mielestäni vertauskuvat ovat siksi hyviä, että ne keskittävät monimutkaisia mielentiloja "visuaalisesti". Toiseksi, yleensä näitä tiloja ei kuvailla kuten tässä: toisiinsa liitettyinä kuin ne olisivat yhden jatkumon eri hetkiä. Näin tämä kuvaus eroaa tavanomaisista hajanaisista selityksistä, joita olemme tottuneet kuulemaan näiden asioiden parissa askaroivilta.

1. Kuten aiemmin mainitsin, ensimmäisessä tilassa, joka tunnetaan nimellä "hajanainen elinvoima", vallitsee merkityksettömyys. Siellä kaikki on ruumiillisten tarpeiden ohjaamaa. Tosin usein nuo tarpeet sekoittuvat ristiriitaisiin mielikuviin ja haluihin. Sekä toiminnan liikkeellepanevat voimat että itse teot ovat hämärän peitossa. Tuossa tilassa elelet vain kuin kasvi, eksoyksissä muuttuvien muotojen seassa. Siitä kohdasta voit kehittyä vain seuraamalla yhtä kahdesta tiestä: kuoleman tietä tai muuntumisen tietä.
2. Kuoleman polulla olet synkän ja sekasortoisen maiseman keskuudessa. Muinaiset tunsivat tämän reitin ja melkein aina tämän reitin on kerrottu olevan "maanalainen" tai kuilun pohjalla. Jotkut vierailivat tässä valtakunnassa "syntyäkseen uudelleen" loistavilla tasoilla sen jälkeen. Ymmärrä tarkoin, että hajanainen elinvoima on kuoleman "alapuolella". Ehkä ihmismieli yhdistää kuolevaisen hajoamisen sitä seuraavaan muuttumiseen; ehkä se liittää hajanaisen liikehinnän syntymää edeltäviin tapahtumiin. Jos suuntanasi on nousu, "kuolema" merkitsee aiemmasta tilastasi eroamista. Astumalla kuoleman tielle nouset toiseen tilaan.
3. Saapuessasi tänne huomaat olevasi taantuman suojassa. Tästä aukeaa kaksi tietä: Yksi on katumuksen tie ja toinen on sama, jota käytit nousuun, eli kuoleman tie. Jos otat ensimmäisen tien, otat sen koska päätöksilläsi on taipumus käydä mennyttä elämääsi vastaan. Jos menet takaisin pitkin kuoleman tietä, putoat taas syvyyksiin ja tunnet olevasi loukussa noidankehässä.
4. Kuten sanottu, elinvoiman kuilusta voi paeta toistakin tietä: Muuntumisen tietä. Jos valitset tämän tien, teet niin, koska tahdot pois kurjasta tilastasi, mutta olet haluton hylkäämään joitakin etuja, joita tuossa tilassa näyttää olevan. Muuntuminen onkin petollinen tie, joka tunnetaan nimellä "kiero käsi". Tämän näännyttävän kujan kautta syvyyksistä on noussut monia hirviöitä. He ovat tahtoneet valloittaa taivaat hylkäämättä helvettejä, ja niin he ovat heijastaneet keskimaailmaan rajatonta ristiriitaa.
5. Oletan, että nousemalla kuoleman valtakunnasta ja tietoisien katumuksesi kautta olet jo saavuttanut taipumuksen majan. Asumustasi pitää pystyssä kaksi kapeaa

tukea: säilyttäminen ja turhautuminen. Säilyttäminen on petollista ja epävakaa; kun kävelet säilyttämisen polkua, harhautat itseäsi pysyvyyden ajatuksella, mutta itse asiassa laskeudut kovaa vauhtia. Jos otat turhautumisen tien, noususi on työlästä, mutta tämä polku on ainoa-ei-petollinen.

6. Yhä uusien epäonnistumisten seurattua toisiaan voit saavuttaa seuraavan leposijan, jota kutsutaan "poikkeamisen majaksi". Valitse huolella jompi kumpi nyt edessäsi olevista kahdesta tiestä. Joko otat päättäväisyyden tien, joka vie sinut aiheuttamiseen, tai otat kaunan tien, jonka vaikutuksesta laskeudut taas kerran kohti taantumaa. Tässä kohtaat toisen pulman: Joko valitset tietoisien elämän labyrintin päättäväisyydellä, tai palaat aiempaan elämääsi kaunan kautta. Tässä kohtaa monet eivät kykene ylittämään itseään ja katkovat omat mahdollisuutensa.
7. Mutta sinä, joka olet noussut päättäväisesti, huomaat nyt olevasi majassa, joka tunnetaan nimellä "aiheuttaminen". Tässä kohtaat kolme ovea: yhden nimi on "Luhistuminen", toisen "Keskittyminen" ja kolmannen "Halventaminen". Luhistuminen vie sinut suoraan syvyyksiin, ja vain ulkoinen onnettomuus voi työntää sinut kohti sitä. Tuskin tuota ovea itse valitset. Sensijaan Halventamisen oven kautta kantaudut syvyyksiin epäsuorasti. Sillä polulla kuljet takaisinpäin pitkin omia jälkiäsi eräänlaisessa levottomassa pyörteessä, jossa jatkuvasti harkitset uudelleen kaikkea, minkä olet menettänyt ja kaikkea, minkä olet uhrannut. Tämä tietoisuudentutkiskelu, joka johdattaa sinua Halventamiseen, on selkeästi petollinen tutkiskelu, jossa aliarvioit ja arvotat ilman suhteellisuudentajua joitakin vertailemiasi asioita. Vertaat nousun ponnistelua "etuihin", jotka olet jättänyt taaksesi. Mutta jos tutkit asioita tarkemmin, niin näet, ettet hylännyt mitään nousun vuoksi, vaan pikemminkin toisista syistä. Halventaminen alkaa siis hämäämään sinua omien vaikuttimiesi suhteen ja alat arvella nousun perusteiksi vaikuttimia, jotka oikeastaan eivät liittyneet nousuun. Kysyn Sinulta nyt: Miks on mieles niin petollinen? Ehkä alkunnostukseen kätkeytyi petollisia vaikuttimia? Ehkä tehtävä on liian vaikea? Ehkä mieli sepittää muistoja uhrauksista, jotka itse asiassa eivät olleet mitään uhrauksia tai teit uhraukset toisista syistä? Sanon ja kysyn Sinulta nyt: Jokin aika sitten talosi paloi ja sen vuoksi päätit lähteä nousuun. Nytkö ajattelet, että koska päätit lähteä nousuun, talosi paloi? Oletko ehkä huomannut, mitä tapahtui ympäröiville taloille? Älä epäröi, vaan valitse keskimäinen ovi.
8. Kiipeämällä Keskittymisen portaikkoa saavut epävakaiseen kupoliin. Sieltä kulje kapeaa ja kiemuraista käytävää nimeltä "lipevyys", kunnes saavut avaraan tyhjään tilaan, tasanteelle, joka kantaa nimeä "Energian-avoin-tila".
9. Avoimessa tilassa maiseman valtava autius ja kauhistava hiljaisuus, jonka jättimäiset, liikkumattomat tähdet kirkastavat, saattaa pelottaa sinua. Suoraan pääsi yläpuolella taivaankannessa näet pahaenteisen muodon: Musta Kuu, outo pimentynyt kuu, joka sijaitsee tismalleen vastakkaisessa suunnassa kuin aurinko. Täällä sinun on odotettava aamunkoittoa kärsivällisesti ja uskolla, koska mitään pahaa ei voi tapahtua, jos pysyt tyynenä.
10. Kun huomaat olevasi tässä tilanteessa, saatat haluta järjestää välittömän ulospääsyn. Mutta jos et harkitse ja odota päivää, vaan yrität poistua, niin saatat päätyä sokeana haparoimaan mihin sattuu. Muista, että täällä (pimeydessä) kaikki liike on petollista ja yleisnimeä "sattumanvaraista sepittämistä". Jos unohdat, mitä sinulle nyt kerron, ja alat sattumanvaraisesti sepittämään liikkeitä, saat olla

varma, että pyörremyrsky sinkoaa sinut alas polkuja pitkin ja entisten asumusten läpi hajoamisen synkimpiin syvyyksiin.

11. Kuinka vaikeata onkaan ymmärtää, että sisäiset tilat solmiutuvat toisiinsa! Jos voisit nähdä, kuinka joustamatonta on tietoisuuden johdonmukaisuus, niin tunnistaisit, että he, jotka tässä tilanteessa alkavat sokeasti sepittelemään, alkavat samalla väistämättä halventamaan itseään ja toisia. Sitten heissä herää turhautumisen tunteita ja myöhemmin he vajoavat kaunaan ja lopulta kuolemaan - unohtaen kaiken sen, minkä he olivat eräällä hetkellä kyenneet huomaamaan.
12. Jos tuossa avoimessa tilassa kykenet saavuttamaan päivän, niin loistava Aurinko nousee silmiesi eteen ja valaisee todellisuuden ensimmäistä kertaa. Silloin näet, että kaikessa olemassaolevassa elää Suunnitelma.
13. Täältä tuskin putoat – paitsi jos vapaaehtoisesti valitset hämärille alueille laskeutumisen, jotta voisit kantaa valon pimeyteen.

Näitä aiheita ei kannata käsitellä tämän pitemmin. Ilman kokemusta selitykset vain johtavat harhaan, kun asioita, jotka voidaan itse asiassa toteuttaa, sen sijaan vain kuvitellaan. Olkoon tässä sanottu palveluksessasi. Jos tästä ei sinusta ollut mitään hyötyä, niin turhaan valitat, kun epäilyyn uskoville millään ei ole minkäänlaista perustaa. Epäily on kuin kuva peilissä, kuin kaiun ääni, kuin varjon varjo.

XX. SISÄINEN TODELLISUUS

1. Muista näitä mietteitäni. Niissä on vertauskuvia ja ulkoisen maailman maisemia, mutta myös totisia kuvauksia mielen maailmasta.
2. Älä luule, että nuo "paikat", joiden läpi kuljet matkallasi, olisivat jollain tavoin itsessään olemassa. Syvälliset opetukset ovat usein joutuneet hämärän peittoon sellaisen sekaannuksen vuoksi. Jopa nykyään jotkut uskovat, että taivaat, helvetit, enkelit, paholaiset, hirviöt, lumotut linnat, kaukaiset kaupungit ja kaikki se on näkyvästi todellista "valaistuneille". Sama ennakkoluulo toisinpäin tulkittuna on johtanut typerät epäilijät pitämään näitä asioita pelkinä harhoina tai mielenhäiriöinä.
3. On paikallaan, että toistan: Ymmärrä, että kaikki tämä käsittelee todellisia mielentiloja, vaikka tässä niitä kuvaamaan on laitettu ulkoiseen maailmaan kuuluvia kohteita.
4. Muista sanojani. Opi paljastamaan itsellesi vertauskuvien takainen totuus. Välillä vertauskuvat voivat olla harhaanjohtavia, mutta vertauskuvat voivat myös tulkata todellisuuksia, joita olisi mahdotonta käsittää ilman eloisia mielikuvia.

Kun puhuttiin jumalten kaupungeista, johon kansojen sankarit pyrkivät; kun puhuttiin paratiiseista, joissa jumalat ja ihmiskunta elivät yhdessä kirkastuneessa alkuluonnossaan; kun puhuttiin lankeemuksista ja tulvista, silloin kerrottiin suuri sisäinen totuus.

Myöhemmin vapahtajat toivat sanomansa ja tulivat luoksemme kaksinaisina vakiinnuttaakseen uudelleen tuon kadotetun ykseyden, jota kaipasimme. Myös silloin kerrottiin suuri sisäinen totuus.

Mutta kun kaikesta tästä puhuttiin niin, että kerrottu asetettiin mielen ulkopuolelle, se oli virhe tai petos.

Mutta sisäisen katseen ja ulkoisen maailman yhdistäminen pakottaa sisäisen katseen matkaamaan uusia teitä.

Niinpä tämän ajan sankarit lentävät kohti tähtiä, aiemmin tuntemattomien alueiden kautta. He lentävät ulospäin maailmastaan ja, vaikka nuo sankarit eivät sitä itse tiedä, heitä ajava voima vie heitä kohti sisäistä loistavaa keskusta.

Silo

Sisäinen Maisema

I. Kysymys 1. Tässä kysymyksen: Elämän kuluessa, kasvaako sinussa onnellisuus vai kärsimys? Älä pyydä minua määrittelemään noita sanoja. Vastaa, miltä sinusta tuntuu... 2. Vaikka viisas ja mahtava saatat ollakin, en seuraa esimerkkiäsi, jos eivät onni ja vapaus kasva sinussa ja ympärilläsi olevissa. 3. Kuule sinä puolestaan tätä ehdotusta: seuraa syntyväisen mallia, älä sellaisen, joka on matkalla kohti kuolemaa. Loikkaa kärsimyksesi yli, jottei synkkyyden kuilu vaan elämä sinussa kasvaisi. 4. Ei yksikään intohimo, aate tai ihmisen teko ole vapaa kuilun vaikutuksesta. Käsitelläänkö sitten tuota ainoaa asiaa, joka on käsiteltävän arvoinen - kuilu ja mikä ylittää kuilun. II. Todellisuus 1. Mitä sinä haluat? Jos vastaat, että tärkeintä on rakkaus tai turvallisuus, niin puhut mielentiloista, jostain mitä et näe. 2. Jos sanot, että tärkeintä on raha, valta, maine, oikeudenmukaisuus, Jumala tai ikuisuus, niin puhut jostain mitä näet tai kuvittelet. 3. Olemme samaa mieltä, kun sanot: "Tahdon oikeutta, koska en hyväksy kärsimystä!"; "... haluan tätä koska se rauhoittaa minua; en halua tuota, koska se hämmentää tai loukkaa minua." 4. Olisiko sitten niin, että kaikki pyrkimykset, aikomukset, myöntymiset ja kieltäytymiset pyörivät mielentilasi ympärillä? Vuorosanasi tässä kohtaa voisi olla, että sinun surusi tai ilosi eivät muuta yhtä numeroa toiseksi, ja että aurinko on aurinko, oli ihmisiä tai ei. 5. Mutta minäpä sinulle sanonkin, että yksi numero on eri numero, kun sinun pitää antaa tai saada, ja että aurinko täyttää isomman sijan ihmisissä kuin taivaissa. 6. Palavan kipinän loiste tai tähden säkenöinti tanssii silmillesi. Ei olisi valoa, jos ei olisi silmää, ja jos silmä toinen olisi, niin toisin vaikuttaisi tuo loiste. 7. Kaiken tämän vuoksi sanokoon sydämesi vakaasti näin: "Rakastan tätä loistetta, mitä näen!", mutta koskaan älköön näin: "Ei auringolla eikä kipinällä eikä tähdellä ole mitään tekemistä kanssani!" 8. Mistähän todellisuudesta puhuisit kalalle ja liskolle, isolle eläimelle ja pikku hyönteiselle, linnulle, lapselle, vanhukselle, nukkuvalle ja viluissaan tai kuumeessa valvovalle, laskelmoivalle tai pelästyneelle? 9. Sanon, että toden kaiku mumisee tai raikuu kuulevan korvan mukaan; että jos toinen olisi korva, toisen laulun soittaisi sille tämä sinun "todellisuudeksi" nimittämäsi. 10. Kaiken tämän vuoksi sanokoon sydämesi vakaasti näin: "Rakastan todellisuutta, jonka rakennan!" III. Ulkoinen maisema Katso kuinka käyskentelee hiljalleen tuo pariskunta. Pojan käsi tytön lanteilla, tytön pää pojan lempeää olkapäätä vasten. Syksyllä, jaloissa rapisevien lehtien keskellä... haalistuvassa keltaisessa, punaisessa ja violetissa. Nuoria ja kauniita he ovat, mutta kävelevät kohti illan hämärää. Kylmä tiikusade putoaa ja hylättyihin puutarhoihin jäävät leikkikalut, lapset ovat menneet.

1. Joillekin tämä herättää eloon pehmeitä ja ehkä rakkaita muistoja. Toisille, siivittää unelmia. Joillekin muille, muistuttaa lupauksista, jotka täytyisivät tulevinä ihanina päivinä. Näin saman meren äärellä yksi ahdistuu ja toinen löytää lohdun ja tyyneyden. Tuhat muuta pelästyneenä tarkkaa jäätynyttä jyrkännettä ja samalla yhtä monta ihastelee noita valtaviin

mittoihin veistettyjä kristalliseinämiä. Joitakin tuo masentaa vaan toiset innoissaan vouhottaa kun käyvät kohti samaa maisemaa. 2. Jos sama maisema on eri maisema kahdelle henkilölle - niin missä ero? 3. Näin käy suhteen sekä nähdyn että kuullun. Esimerkiksi sana "tulevaisuus" voi joitain liikuttaa, toisia ei ja on niitäkin, jotka uhraisivat "nykyhetkensä" sille.

4. Toinen esimerkki on musiikin vaikutus. Tai uskonnollisesti tai sosiaalisesti merkittävät lausahdukset. 5. Välillä väet ja kansat hyväksyvät tai paheksuvat tietynlaista maisemaa. Mutta lieneekö sellainen paheksunta tai sitten toisaalta hyväksyntä olla maisemassa itsessään vaiko mainitussa väenpiirissä? 6. Epäilyn ja toivon väliä suuntaa elämäsi kohti maisemia, jotka sattuvat yhteen sellaisen kanssa, mitä sinussa on. 7. Kaikki tämä maailma jota et valinnut, vaan joka on sinulle annettu inhimillistettäväksi, on maisema, joka kasvaa sitä mukaa kun elämä kasvaa. Älköön siis sydämesi koskaan sanoko: "Eihän syksyllä, merellä tai vuorilla ole mitään tekemistä minun kanssani", vaan sanokoon: "Rakastan todellisuutta, jonka rakennan!"

IV. Inhimillinen Maisema Jos jokin kaukainen tähti on yhtä kanssasi, miten sitten suhtautua elävään maisemaan, jossa saksanhirvet puikkelehtivat valoa kaihoavien puitten lomassa ja jossa villipedot nuolevat pentujaan hellästi? Miten suhtautua ihmisten maisemaan, jossa yltäkylläisyys ja kurjuus käy rinnakkain, lapset nauravat vaan toisilla lapsilla ei ole voimia itkuunkaan? 1. Koska jos sanot: "Olemme kantautuneet toisille planeetoille", niin julistathan sitten myös: "Olemme teurastaneet ja orjuuttaneet kokonaisia kansoja, olemme sulloneet vankilat täyteen ihmisiä, jotka pyysivät vapautta, olemme valehdelleet yötäpäivää... olemme vääristäneet ajatuksemme, tunteemme ja tekomme. Olemme jatkuvasti hyökänneet elämää vastaan, koska olemme luoneet kärsimystä." 2. Tiedän, mihin olen menossa, kun kuljen tässä ihmisten maisemassa. Vaan kuinkas sitten kävisi, jos törmäisimme toisiimme matkalla vastakkaisiin suuntiin? En hyväksy mitään sellaisia ryhmittymiä, jotka julistavat elämää suurempia ihanteita, enkä yhtäkään aatetta, jonka toteutus aiheuttaa kärsimystä. Älä ala esittää syytöksiä minua kohtaan siksi että en kuulu ryhmittymiin, jos et ole tarkkaan tutkiskellut kättesi työtä. Voi nimittäin olla, että kätesi ovat rikoskumppaniasi veren tahraamat. Tai ehkä uskot, että ryhmittymälle omistautuminen on urheuden osoitus. Mitä sitten osoittaa henkilö, jota kaikki verenhimoiset joukkiot syyttävät osallistumattomuudesta? Tahdon inhimillisen maiseman arvoa tunnustavan aatteen: aatteen, joka omistautuu kivun ja kärsimyksen voittamiseen. 3. Kiellän oikeuden syytöksiin, jos syyttäjänä toimii ryhmä, joka (viime aikoina tai kauan sitten) on harjoittanut elämän tukahduttamista. 4. Kiellän oikeuden epäilyksiin, jos epäilijät eivät paljasta omia kasvojaan. 5. Kiellän oikeuden tukkia uudet tiet, joita ihmisten on tarve kulkea. Edes kiireelliset hätätilanteet eivät oikeuta uusien teiden tukkimista. 6. Rikollisen pahinkaan ominaisuus ei ole minulle vieras. Jos sellaisen tunnistan maisemassa, niin tunnistan sen myös itsessäni. Siksi tahdon päihittää sen, mikä itsessäni ja kaikissa ihmisissä pyrkii tukahduttamaan elämän. Tahdon ylittää kuilun! Koko se maailma johon pyrit, kaikki oikeudet joita vaadit, kaikki rakkaus jota etsit, kaikki ihmiset joita tahtoisit seurata tai tuhota, ovat myös sinussa. Kaikki mikä sinussa muuttuu, muuttaa suuntautumistasi maisemassa, missä elät. Jos siis tarvitset jotain uutta, niin sinun on voitettava vanha, joka hallitsee sisälläsi. Mitenhän sen saisit aikaan? Voisit aloittaa huomaamalla, että vaikka vaihdat

paikkaa, kannat mukana sisäistä maisemaasi.

V. Sisäinen maisema

1. Etsit jotain, mikä – niin uskot – toisi sinulle onnen. Niin uskot, mutta joku toinen etsii jotain toisenlaista. Mahdollisesti haluat päinvastaista kuin se toinen, ja siksi te molemmat ehkä uskotte, että yhden onni on toisen epäonni. Tai ehkä haluatte samaa, mutta halunne kohde on ainutlaatuinen tai harvinainen, ja siksi taas toteatte, että yhden onni on toisen epäonni.

2. Näköjään sekä sama että vastakohtat voivat olla kiistanaihe. Uskomusten logiikka on sitten kummallinen – sekä joku asia että sen vastakohta voivat johdattaa samankaltaiseen käytökseen!

3. Tekosi avautuvat uskomustesi ytimeistä. Olet niin uskomustesi kiehtoma, että kutsut niitä todeksi vaikkei tuo todellisuus olekaan muualla kuin oman pääsi sisällä.

4. Palataanpa asiaan. Etsit jotain, mikä – niin uskot – toisi sinulle onnen. Se, mitä sinä uskot asioitten suhteen, ei ole asioissa itsessään, vaan sinun sisäisessä maisemassasi. Katsopa tätä kukkaa. Voimme olla monella tapaa samaa mieltä tämän kukan suhteen. Mutta sitä minun on vaikea ymmärtää, jos väität, että tämä kukka on sinulle maailman suurin onnen lähde. En ymmärrä sinua, koska keskustelun aiheena ei olekaan enää itse kukka, vaan sinun uskomuksesi kukan vaikutuksesta itseesi. Puhut sisäisestä maisemasta, joka on ehkä vähän erilainen kuin minun sisäinen maisemani. Sitten ei ollakaan kaukana sellaisesta tilanteesta, missä yrität pakottaa minut toimimaan sinun sisäisen maisemasi mukaisesti. Mieti vähän, mihin se voisi johtaa.

5. Sisäinen maisemasi on tietysti muutakin kuin uskomuksia. Sisäinen maisemasi on myös kaikki, mitä muistat, tunnet ja kuvittelet itsestäsi, toisista, teoista, arvoista ja koko maailmasta. Ehkä olisi hyvä tajuta, että ulkoinen maisema on kaikki asiat, mitkä havaitsemme, ja sisäinen maisema on kaikki, mitä niistä suodattuu sisäisen maailmamme seulan läpi. Nämä maisemat ovat yhtä ja niihin perustuu todellisuudentajumme eheys.

VI. Keskus ja heijastus

”Ulkoisen maisema on kaikki asiat, mitkä havaitsemme, ja sisäinen maisema on kaikki, mitä niistä suodattuu sisäisen maailmamme seulan läpi. Nämä maisemat ovat yhtä ja niihin perustuu todellisuudentajumme eheys.” Nimenomaan todellisuudentajumme mukaan suunnistamme yhteen tai toiseen suuntaan.

1. Mutta tottakai edetessäsi muuttuu näkemyksesi.

2. Ei kukaan voi oppia mitään, vähääkään, pelkästään miettimällä. Opit, koska teet jotain sen suhteen, mitä mietit. Sen verran kuin teet, sen verran opit, koska edetessäsi muuttuu näkemyksesi.

3. Mitä olet oppinut maailmasta? Olet oppinut sen, mitä olet tehnyt. Mitä tahdot maailmalta? Riippuu siitä, mitä sinulle on käynyt. Mitä et tahdo maailmalta? Riippuu siitä, mitä sinulle on tapahtunut.

4. Kuule, sinä ohjastaja ratsailla ajan satulassa: voit tavoittaa syvimmän maisemasi kolmen eri polun kautta. Mitähän tuon maiseman sisältä löytyy? Asetu sisäisen maisemasi keskelle ja näet kuinka keskus moninkertaistuu joka suunnassa.

5. Maisemasi on kolminaisen peiliseinän ympäröimä ja heijastuu yli kaikkien rajojen, rajattomin sävyin. Siellä kaikki liikkeet kääntyvät ja muotoutuvat uusiksi aina uudelleen sen mukaan, miten ohjaillet katsettasi pitkin valitsemiasi mielikuvia. Voit tulla kasvotusten oman selkäsi kanssa ja kun liikutat kättäsi oikealle, se kääntyykin vasemmalle.

6. Jos tavoittelet jotain tulevaisuuden peilissä, näkyy tuo pakenevan vastakkaiseen suuntaan nykyisyyden tai menneisyyden peilissä.

7. Sinä ohjastaja ratsailla ajan satulassa – eikö ruumiisi ole yhtä kuin itse aika?

VII. Elämän kipu, kärsimys ja merkitys

1. Nälkä, jano, sairaus ja kaikki ruumiilliset vauriot ovat kivuliaita. Pelko, turhautuminen, epätoivo ja kaikki mielen vauriot ovat kärsimystä. Fyysinen kipu väistyy, kun yhteiskunta ja tiede edistyy. Mielen kärsimys väistyy, kun elämänusko edistyy: kun elämä saa tarkoituksen.

2. Ehkä kuvittelet, että olet ohikiitävä tähdenlento ja tämän maailman kosketus on himmentänyt loistosi. Siksi hyväksyt kivun ja kärsimyksen – neidän kuuluvat asiaan. Mutta jos uskot, että sinut on heitetty maailmaan toteuttamaan inhimillistämisen tehtävää, niin kiität edelläsi kulkeneita kärsivällisiä rakentajia portaista, joita pitkin jatkaa yhä korkeammalle.

3. Tuhannen nimen nimittäjä, merkityksen tekijä, maailman muuttaja! Vanhempasi ja isovanhempasi jatkuvat sinussa. Et ole putoava tähdenlento, vaan kirkas nuoli, joka matkaa kohti taivaansineä. Olet maailman tarkoitus, ja kun kirkastat tarkoituksesi, valaiset maan. Kun hukkaat tarkoituksesi, maa pimenee ja kuilu avautuu.

4. Sanon sinulle, mikä tarkoitus on elämäsi täällä: inhimillistä maa! Mitä on maan inhimillistäminen? Se on kivun ja kärsimyksen voittamista, oppimista ilman rajoja, rakentamansa todellisuuden rakastamista.

5. Enempää en voi pyytää, mutta tuskin ketään loukkaankaan, kun sanon: "Rakasta rakentamaasi todellisuutta, niin kuolemakaan ei estä matkaasi!"

6. Et täyty tehtäväsi, jos et ponnistele ympärilläsi olevien kivun ja kärsimyksen voittamisen puolesta. Ja jos saat heidät puolestaan ottamaan tehtäväkseen maailman inhimillistämisen, niin avaat heidän kohtalonsa kohti uutta elämää.

VIII. Ratsastaja ja hänen varjonsa

Kun aamurusko värjäsi maiseman, varjo venyi yli kivien ja sitkeitten risukkojen. Ratsastaja hidasti kulkuaan ja lopulta pysähtyi lähelle vasta sytytettyä nuotiota. Käsillään liekkejä hyväilevä vanhus tervehti ratsastajaa, joka vastasi ja astui alas ratsunsa selästä keskustelemaan vanhuksen kanssa. Hetken kuluttua ratsastaja jatkoi matkaansa.

Kun varjo putosi ratsun kavioitten alle, ratsastaja pysähtyi hetkeksi ja vaihtoi kuulumisia tien varrella seisoneen miehen kanssa.

Kun varjo levittäytyi ratsastajan selän taakse, hän ei enää hiljentänyt vauhtia. Nuorukainen, joka tahtoi pysäyttää hänet, ehti huutaa hänen peräänsä: "Menet väärään suuntaan!"

Mutta yö sai ratsastajan laskeutumaan ratsunsa selästä. Varjoa ei enää näkynyt, mutta ratsastaja näki varjon sielussaan. Hän huokaisi itselleen ja tähdille ja sanoi:

"Samana päivänä vanhus puhui minulle yksinäisyydestä, sairaudesta ja kuolemasta; mies puhui minulle elämän ja maailman tosiasioista. Lopuksi nuorukainen, joka ei edes keskustellut kanssani, tahtoi huutamalla muuttaa suuntaani kohti hänelle tuntematonta määränpäättä.

"Vanhus pelkäsi menettävänsä omaisuutensa ja elämänsä; mies pelkäsi, että hän ei ehtisi ottaa kaikkea sitä, minkä hän uskoi olevan hänen omaisuutensa ja elämänsä. Ja nuorukainen pelkäsi, ettei voisi paeta omaisuuttaan ja elämäänsä.

"Onpa kummia tapaamisia. Vanhus kärsii tulevaisuuden lyhyydestä ja pakenee pitkään menneisyyteensä. Aikuinen kärsii nykyisen tilanteensa vuoksi ja etsii lohtua jostain, mitä hänelle on tapahtunut tai ehkä tulee tapahtumaan, riippuen siitä, sopeutuuko hän eteenpäin vai taaksepäin. Ja nuorukainen kärsii, koska menneisyyden lyhyys jäytää hänen kannoillaan ja siksi hän pakenee kohti pitkää tulevaisuutta.

"Outoa. Mutta tunnistan kaikkien kolmen äänissä oman ääneni, mikä kai kertoo, että kuka tahansa, minkä hyvänsä ikäinen, voi kulkea näitten aikojen poikki ja nähdä olemattomia kummituksia. Vai onko muka se nuorena kärsimäni loukkaus vielä olemassa? Tai piileksiikö vanhuuteni nykypäivässäni? Väijyykö täällä pimeässä kuolemani?

"Kaikki kärsimykset pujahtavat esiin muistoista, mielikuvituksesta tai jostain havainnosta. Mutta näitten kolmen kanavan ansiosta ihminen voi ajatella, tuntea ja toimia. Se on sitten niin, että nämä kanavat ovat tarpeellisia, mutta toisaalta niistä tulee tuhon välittäjiä, jos kärsimys myrkyttää ne.

"Mutta eikö kärsimys ole merkki, jonka elämä antaa, kun sen kulku kieroutuu?

"Elämää voi kääntää sitä itseään vastaan jokin (minulle tuntematon asia), mitä sillä tehdään.

"Nuo vanhus, mies ja nuorukainen ovat siis tehneet jotain elämälleen, kun he ovat niin 'solmussa'."

Sitten yön pimeydessä mietiskelevä ratsastaja kävi nukkumaan. Nukkuessaan ratsastaja näki unta ja unessa maisema valaistui.

Unessaan ratsastaja oli kolmionmuotoisen huoneen keskellä. Huoneen seinät olivat peilejä, joista ratsastaja näki oman kuvansa moninkertaisena. Yhden seinän kautta hän näki itsensä vanhuksena, toisen kautta aikuisena ja kolmannen kautta nuorukaisena.

Mutta syvällä sisimmässään ratsastaja tunsu itsensä lapseksi.

Sitten kaikki alkoi pimetä. Kun jäljelle jäi vain painava pimeys, ratsastaja heräsi.

Hän avasi silmänsä ja näki auringon valon. Sitten hän nousi ratsunsa selkään ja nähdessään varjon, joka heittäytyi hänen edessään, hän sanoi itselleen: ”Ristiriitahan se on, mikä kierouttaa elämän ja aiheuttaa kärsimyksen. Aurinko laskee, jotta päivästä tulisi yö, mutta päivästä tulee sellainen kuin miksi sen teen.”

IX. Ristiriita ja eheys

1. Ristiriita kierouttaa elämän. Mikä mielessä kärsimyksenä tuntuu on tuota elämän kasvavan virran kieroutumista. Kas niinpä on kärsimys merkki, varoitus kertoen tarpeesta muutokseen sielläpäin missä voima käy toista vastoin.

2. Joku toistuvan turhautumisen estämä näyttää olevan kuin paikallaan polkeva - mutta itse asiassa hän taantuu. Kerta toisensa jälkeen aiemmat epäonnistumiset sinetöivät hänen tulevaisuutensa. Ken tuntee turhautumaa, näkee tulevaisuuden menneisyytensä toistumana ja samalla hän kokee tarpeen erottaa itsensä menneisyydestään.

3. Ken turhauman vankina käy tulevaisuuteen käsiksi voi tehdä mitä tahansa kokeakseen sekopäistä tilientasausta koston menneisyydestään.

4. Ja turhauman ja kaunan vallassa tulevaisuutta pahoinpidellään niin, että se vetäytyy kärsien köyryselkäksi.

5. Välillä ovat viisaat suositelleet rakkautta suojaksi kärsimyksen kolhuilta... Mutta sana "rakkaus" on niin hämäävä. Mitä se sinusta tarkoittaa? Tarkoittaako se menetetyn korvaamista vai aivan uutta, avointa ja tuntematonta seikkailua kohti tulevaisuutta?

6. Olen nähnyt kuinka juhlallisuudella naurettavuutta irvokkaasti peitellään ja olen nähnyt myös tyhjän tosikkouden, joka tylsistää kyvykkyyden sulot. Niin myös monissa rakkauksissa olen tunnistanut kostonhimoisen itsekorostuksen.

7. Millaisiakohan kuvittelet viisaiden olevan? Eikö niin, että he näyttäytyvät sinulle juhlallisina olentoina, joiden eleet ovat hitaita... henkilöinä, jotka ovat kokeneet valtavia kärsimyksiä ja ilmaisevat tuota saavutustaan kutsumalla sinua korkeuksista lempeillä lauseilla, joissa toistuu sana "rakkaus"?

8. Olen nähnyt jokaisessa todella viisaassa lapsen, joka juoksentelee ajatusten ja asioiden maailmassa luoden anteliaita ja loistavia kuplia, jotka itse sitten puhkaisee. Jokaisen todella viisaan säkenöivissä silmissä olen nähnyt "tanssin kohti tulevaa ilon siivittämien jaloin". Ja vain hyvin harvoin olen kuullut heidän suustaan sanan "rakkaus"... sillä todella viisas ei koskaan vanno turhaan.

9. Älä usko, että kosto puhdistaisi kärsivän menneisyytesi äläkä myöskään luule, että sen tekisi "rakkauden" käyttäminen voimasanana tai uuden ansan vetoapuna.

10. Tosissaan rakastat silloin, kun rakennat, katsoen tulevaisuuteen. Ja jos muistat suuren rakkauden, niin muistelet sitä pehmeällä ja hiljaisella kaipuulla, kiittäen opetuksista, joita kannat mukana vielä tänäänkin.

11. Näin on, että mennyttä kärsimystäsi et murra vetämällä tulevaisuuden lokaan tai vääristämällä tulevan. Teet sen muuttamalla niiden voimien suunnan, jotka aiheuttavat sisäisen ristiriitasi.

12. Varmaan osaat erottaa, mitkä ovat vaikeuksia (nämä ovat tervetulleita, koska ne voit voittaa) ja mitkä ristiriitoja (yksinäisiä sokkeloita, missä ei ole ulko-ovea).

13. Joka ikisessä ristiriitaisessa teossa, jonka olet missä tahansa elämäsi tilanteessa tehnyt, on selkeä sisäisen väkivallan ja itsepetoksen maku. Eikä sillä ole merkitystä, miksi jouduit

tuohon tilanteeseen, vaan tärkeä kysymys on millä tavoin järjestit todellisuutesi, maisemasi, juuri tuolla hetkellä. Jokin murtui ja muutit suuntaasi. Tämä johdatti sinua kohti uutta murtumaa. Näin on, että joka ikinen ristiriitainen teko johdattaa sinua saman teon toistamiseen ja näin muodoin myös joka ikinen eheyden teko nousee uudestaan pinnalle ennemmin tai myöhemmin.

14. Jokapäiväisissä toimissamme voitamme vaikeuksia ja saavutamme pieniä tavoitteita tai kärsimme pikkuisia epäonnistumisia. Nämä enemmän tai vähemmän miellyttävät tehtävät kuuluvat jokapäiväiseen eloomme niinkuin rakennustelineet kuuluvat rakennukselle. Telineet eivät ole pääasia, mutta niitä tarvitaan rakennustyössä. Telineitä on monenlaisia eikä sillä ole merkitystä, mistä aineesta telineet on tehty, kunhan ne soveltuvat tarkoitukseensa.

15. Mitä tulee itse rakennukseen: sieltä, minne laitat viallista materiaalia, alkavat viat kertautumaan; ja sieltä, mihin laitat vahvaa ainesta, säteilet eheyttä.

16. Elämäsi ydin rakentuu ristiriitaisista tai eheyttävistä teoista. Kun huomaat tekojesi palaavan eteesi, älä erehdy, koska virheistäsi heikentyy oma tulevaisuutesi ja elämäsi virta kieroutuu. Miten muka sitten myöhemmin pääsisit eroon kärsimyksistäsi?

17. Mutta nyt on vaan käynyt niin, että olet jo tullut tehneeksi ison kokoelman ristiriitaisia tekoja... Jos kaikki kivijalasta lähtien on kiero, niin minkäs sille voi? Pitäisi varmaan laittaa koko elämä palasiksi ja aloittaa uudelleen puhtaalta pöydältä? Kuulehan, en oikein usko, että koko rakennelmäsi olisi valhetta. Jätä siis omaan arvoonsa sellaiset synkät mietteet, jotka voivat tuoda mukanaan isompia ongelmia kuin ne, mitkä sinua nykyään vaivaavat.

18. Uusi elämä ei perustu aiempien "syntien" tuhoamiseen vaan niiden tunnustamiseen siten, että näiden virheiden sopimattomuus on vastedes itsestään selvää.

19. Elämä alkaa, kun eheyttävät teot alkavat moninkertaistua, loistokkuudellaan tasapainottavat ja loppujen lopuksi kääntävät myönteiseksi tekojen virran voimasuhteet.

20. Tee itsellesi erittäin selväksi tämä: et ole sodassa itseäsi vastaan. Ala kohdella itseäsi kuin ystävää, jonka kanssa sinun on tehtävä sovinto, koska elämä itse ja typeryys johtivat teidät erilleen.

21. Ensimmäinen päätös, joka sinun on tehtävä, on päätös tehdä sopu itsesi kanssa ja ymmärtää aiemmat ristiriitasi. Sitten sinun on tehtävä uusi päätös: päätös voittaa ristiriitasi.

Viimeiseksi sinun on päätettävä rakentaa elämäsi eheyden teoilla ja hylätä kaikki ne vahingolliset rakennusaineekset.

22. On siis hyvä homma sinun selvittää itsellesi, mitkä ristiriitaiset teot tosissaan pitävät sinua vankinaan. Tunnistaaksesi nuo tekosi, etsi tekojen perusteissa olevaa kärsimystä, jonka seurana on tunne sisäisestä väkivallasta ja itsepetoksesta. Nuo teot pitävät kyllä melua itsestään.

23. En sitä tässä ole sanomassa, että sinun pitäisi lannistaa itseäsi pitkitetyillä menneisyyden ja nykyhetken selittelemisillä. Sitä vaan ehdotan, että mietit vähän kaikkea sellaista, mikä muutti kulkuasi epäonnen suuntaan ja mikä pitää sinua kiinni, lujissa kahleissa. Äläkä yritä vetää itseäsi lankaan taas selityksillä, että nämä ovat "menneen talven lumia". Ei mitään sellaista ole voitettu tai tajuttu kunnolla, mitä ei ole verrattu uuteen voimaan, joka tasoittaa ja ylittää vanhan voiman vaikutuksen.

24. Arvostat näitä ehdotuksia, jos olet valmis luomaan sisäiseen maailmaasi uuden maiseman. Mutta jos ajattelet vain itseäsi, niin et voi auttaa itseäsi. Jos tahdot edistyä, niin joskus on sinunkin myönnettävä, että elämäntehtäväsi on ympärilläsi olevan maailman inhimillistäminen.

25. Jos tahdot rakentaa uuden elämän; vapaan elämän ilman ristiriitoja; yhä pitemmälle kärsimysten tuolle puolen kasvavan elämän, niin ota huomioon, että kaksi on väitettä valheellista. Yksi väite esiintyy tarpeena ratkaista omat henkilökohtaiset ongelmat ennen kuin ryhtyy mihinkään rakentavaan toimintaan maailmassa. Toinen väite näyttäytyy itsen täydellisenä unohtamisena, mahtipontisena "maailmanparantamisena".

26. Jos tahdot kasvaa, niin autat ympärilläsi olevia kasvamaan. Saat olla eri mieltä tai samaa mieltä - sillä ei pahemmin ole vaikutusta tämän väittämän suhteen, koska muunlaiset johtopäätökset eivät yksinkertaisesti pidä paikkaansa.

X. Tosi toiminta

1. Kaikki kieroutumiset elämän kasvavassa virrassa koetaan kärsimyksenä. Mielen vauriot eivät siis perustu pelkästään ristiriitaisuuksiin. Olosuhteita muuttamalla monet kärsimyksen muodot voidaan voittaa – vaan ristiriita yhä kutoo pimeää varjoverkkoaan.

2. Kukapa ei olisi kärsinyt menetetyistä rakkaudesta, toiveista tai esineistä? Kukapa ei olisi

tuntenut pelkoa, epätoivoa tai sääliä? Kukapa ei olisi kiihtynyt kapinaan ihmisiä, luontoa tai harmillisia ja kohtalokkaita tapahtumia vastaan? Silti pimeyden pelot haihtuivat päivänkoitossa ja monet tappiot unohtuivat. Mutta se syvä itsepetos ei katoa menneisyydestä, vaan myrkyttää tulevaisuuden.

3. Ihmisen elämän ydin rakentuu eheyden tai ristiriidan aineksista. Niistä koostuu se syvällinen muisto, joka jatkaa olemassaolon heijastumista kaikkien näennäisten rajojen tuolle puolen – tai hajottaa olemassaolon juuri kynnyksellä. Toivon, että viimeisessä tilinteossaan jokainen ihminen muistaa taas sisäisen eheydensä!

4. Miltähän semmoinen ykseyden teko sitten maistuu? Pohjimmiltaan sellaisessa teossa tuntuu syvä rauha, jonka seurana kulkee pehmeä ilo. Tuo syvä rauha tuo sinut sopuun itsesi kanssa. Tällainen teko viittaa vilpittömimpään ja täydellisimpään totuuteen, koska siinä ajattelu, tunne ja toiminta maailmassa yhtyvät keskenään läheiseen ystävyyteen. Vaikka eläisin vielä tuhansien elämien ajan, en hetkeäkään katuisi tai epäilisi totisia päteviä tekojani!

5. Kaikki ilmiöt, jotka vähentävät toisten kärsimystä, kokee tekijä päteväenä tekona, eheyden tekona.

6. Teot rajautuvat kahden taipumuksen välille: yhtäällä on kuilu, joka kasvaa ristiriidassa ja kuilun yllä on lentäminen, jonka totisissa teoissa kuilu ylittyy.

7. Ja elämän lanka löytää oman vireensä löystymällä ja kiristymällä kunnes kaivattu nuotti soi. Siihen tarvitaan oikea nuotti, vire ja omanlaisensa menettely, jotta värähtely kaikuu ja sitten edelleen vahvistuu hyvänlaatuisesti.

8. Änkyttäen kansojen moraali soperteli ihmisten kanssa sen mukaan, miten he liikkuvat maisemassa. Moraali kertoi tekojen "kyllä"- ja "ei"-merkit, palkiten "hyvän" ja vainoten "pahaa". Nyt kun maisema on kovin monenlainen, olisikohan hyvä edelleen hyvää? Jos muuttumaton Jumala niin julistaa, niin olkoon menneeksi! Mutta jos monien näkyviltä on Jumala kadonnut, niin kuka sitten enää tuomitsee? Lakihan muuttuu ajan mielipiteitten mukaan.

9. Asian ytimessä on kysymys: Millaisia pitäisi olla sellaisten tosi toiminnan periaatteiden, joitten avulla joka ikinen ihminen voisi elää sisäisessä eheydessä? Pitäisikö niiden olla muuttumattomia kuvia, joita pitää totella? Vai pitäisikö niiden vastata kokemusta, joka seuraa periaatteiden hylkäämisestä tahi toteuttamisesta?

10. En tässä kerro siitä, minkä luontoisia tosi toiminnan periaatteet ovat. Kiinnitän vain huomiota sellaisten periaatteiden tarpeellisuuteen.

XI. Sisäisen maiseman heijastuma

Olen kertonut maisemista, kärsimyksestä, ristiriidasta ja elämän virtaa eheyttävistä teoista. Voisit luulla, että kaikki tuo pysyy joka ihmisen sisällä tai ainakin että se ulkoistuu yksilön teoissa, ilman muita seurauksia. Asia sattuu kuitenkin olemaan aivan päinvastoin.

1. Kaikki ristiriitaisuus kierouttaa elämän ja vaarantaa tulevaisuuden – sekä ristiriidasta kärsivän henkilön tulevaisuuden että jokaisen, joka on yhteydessä tähän pahan ilman lintuun. Kaikki henkilökohtaiset ristiriidat saastuttavat välittömän inhimillisen maiseman näkymättömänä sairautena, josta vain oireet ovat näkyvillä.

2. Vanhoina aikoina vitsauksista syytettiin noitia ja pahoja henkiä. Ajan myötä se oli kuitenkin tieteellinen edistys, joka tuotti enemmän tulosta sekä syyttäjille että syytetyille, eikä sillä satoja vuosia kestäneellä sättimisellä mitään oltu saatu aikaan. Mille puolelle sinä olisit sovitellut mielipiteesi? Sekä puhdasoppisten että kadotukseen tuomittujen joukossa olisit ollut pelle yhtälailla.

3. Niin myös tänään. Etsiessäsi epäonneesi syntipukkia liityt taikauskoisten syviin riveihin. Mieti vähän, ennenkuin nostat syyttävän sormesi, koska ehkä pahanlaatuiset tapahtumakulut olivat onnettomuuden – tai joissain tapauksissa oman ristiriitasi – käynnistämiä.

4. Jos lapsiasi kiinnostaa aivan eri asiat kuin mitä sinä olit heille suunnitellut, niin ehkä sillä on enemmän tekemistä sinun kuin naapurisi kanssa – tai ainakin enemmän sinun kuin maailman toisella puolella tapahtuneen maanjäristyksen kanssa.

5. Jos siis tekosi vaikuttavat kansaan, niin pidä huolta siitä, että voitat ristiriitasi, jottet myrkyttäisi ilmaa, jota kaikki muut hengittävät. Olet sen velkaa itsellesi ja niille, jotka kokoat ympärillesi.

6. Tämän kaiken takia: jos tehtäväsi on Maan inhimillistäminen, niin tee noista jalon työläisen käsistäsi vahvemmat.

XII. Korvaus, heijastuma ja tulevaisuus

1. Ehkei elämä ole sen kummempaa, kuin tekoja ja tekoihin vastaamista? Nälkä haaveilee kylläisyydestä, vanki vapaudesta. Kipu hakee nautintoa ja nautinto kyllästyy itseensä.

2.

Jos on elämä pelkkää turvan hakua tulevaa pelkääville, itsekorostusta harhaileville, kostonhimoa pettyneille... niin mitä ihmeen vapautta, vastuuta ja sopimusta nostaisimme salkoon voitonmerkiksemme? 3. Jos elämä on pelkkä peili, josta tietty maisema heijastuu, niin miten tuo peili voisi muuttaa heijastamansa maiseman? 4. Heilureitten kylmän mekaniikan tai pelkkien peilien aavemaisen optiikan keskellä, mistä olisit aivan varma? Mistä olet varma, eittämättä? Mikä ei ole vain vanhan laskuopin toistoa? 5. Jos lasket sen varaan, mikä etsii itseään; sen, jonka luontona on olla muutoksen tekijä ja joka on pohjimmiltaan avoin tulevaisuutta kohtaan, niin sitten rakastat todellisuutta, jonka rakennat. Elämäsi on siis tätä: todellisuus, jonka rakennat!

6. Edessä on tekoja ja vastareaktioita, ja myös harkintaa ja onnettomuuksia, mutta jos olet avannut tulevaisuuden, niin sinua ei voi pysäyttää mikään. 7. Anna elämälle äänesi, jotta se suullasi sanoisi: "Ei mikään voi minua vangita!" 8. Turha ja kiero ennustus, on maailmanlopun julistus. Vakuutan, että aivan varmasti elää ihmisyyys vielä ja edelleen, ja sitäpaitsi kasvaa rajattomasti. Ja sanonpa vielä senkin, että elämänsieltäjiä mielessä on halu viedä toisilta toivo – ihmisen tekojen sykkivä sydän. 9. Tuleva ilosi tahtoo, että synkimpinä hetkinä muistaisit tämän lauseen: "Elämä etsii kasvua eikä olemattomuuden poistamista!"

XIII. Väliaikaiset tarkoitukset

1. Heilurin lailla puolelta toiselle kuljen, etsien olemiselleni oikeutusta tarpeistani tai luulemistani tarpeistani. Entä sitten, jos en löydäkään täyttymystä tai jos vaikka löydänkin? Mitä silloin tapahtuu matkani tarkoitukselle – minun tarkoitukselleni? 2. Ihminen ei voi toimia ilman näitä väliaikaisia tarkoituksia. Mutta niistä en löydä perustaa olemassaololleni. Ja jos lasken olemiseni jonkun erityisen asiantilan tai tilanteen varaan, niin mitäs sitten, kun onnettomuus hajottaa tuon tilanteen? 3. Jos olemassaolon haluan olevan pohjimmiltaan muutakin kuin rasittavaa ja turhauttavaa, niin on pakko löytää tarkoitus, jota kuolemakaan (mikä on siis yksi mahdollinen onnettomuus) ei voi näännyttää, ei tehdä turhaksi. 4. Et löydä oikeutusta olemassaololle, jos pidät kuolevaisuuden mielettömyyttä olemassaolon päätepiirteenä. Tähän hetkeen tulemme taisteluparina. Ei meistä kumpikaan tahtonut kumarrella mitään jumalia. Sellaisena tahtoisin sinut aina muistaa. Mutta mitä nyt – miksi jätät minut, kun kapinoin järkkymätöntä kuolemaa vastaan? Mehän sanoimme, että edes jumalat eivät ole elämää tärkeämpiä, mutta nyt polvistut ja palvot elämän kieltämistä? Siitä vaan, mutta minä en kuvia kumartele, vaikka usko järkeen nähtävästi "oikeuttaisi" tuollaisen kuvainpalvonnan. 5. Elämän palveluksessa järki auttaa meitä voittamaan kuoleman. Laatikaamme järkevä tarkoitus, joka ei turhauta, kaadu onnettomuuksiin eikä uuvu. 6. En ota vierelleni häntä, joka pelkonsa vuoksi unelmoi tuonpuoleisesta. Otan hänet, joka nousee kapinaan kuoleman toivottomuutta vastaan. 7. Siksi rakastan pyhimyksiä, jotka eivät pelkää vaan rakastavat tosissaan ja rakastan heitä, jotka joka päivä voittavat kivun ja kärsimyksen tieteellään ja järjellään. Enkä todellakaan näe mitään eroa näiden välillä. Toinen on pyhimys ja toinen ruokkii elämää tieteellään. Ketkä olisivat parempia esimerkkejä kuin nämä? Ketkä olisivat parempia oppaita kuin nämä? 8. Väliaikaisen yli ulottuva tarkoitus ei hyväksy kuolemaa elämän loppuna, vaan julistaa tuonpuoleista kokonaisvaltaisessa kapinassa näennäistä Kohtaloa vastaan. Ken väittää tekojensa laskevan liikkeelle

ketjureaktion, joka jatkuu toisissa, hänellä on käsissään ikuisuuden säikeet.

XIV. Usko

1. Aina, kun kuulen sanan "usko", ponnahtaa sisältäni epäily. 2. Joka kerta, kun joku puhuu "uskosta", herää mielessäni kysymys: mihinhän tuollakin pyritään? 3. Olen nähnyt, miten herkkäuskoisuus (tunnetaan myös nimellä "hyväuskoisuus") eroaa mieltä kiihdyttävästä, väkivaltaisesta ja perusteettomasta uskosta. Kumpakaan en voi hyväksyä. Toinen antaa onnettomuuksien tapahtua ja toinen määreilee kipeän maisemansa mukaan. 4. Mutta jotain tärkeää tuossa valtaisassa voimassa on oltava, kun se kykenee laskemaan liikkeelle aatteista parhaat. Olkoon uskon ja uskomusten perusta elämän palveluksessa! 5. Jos väitetään, että usko ja tiede eivät sovi yhteen, niin vastaan, että tieteen hyväksyn, kun se on elämän palveluksessa. 6. Ei mikään estä, että usko ja tiede etenisivät samaan suuntaan, yhdistäisivät innoituksen ja kärsivällisen työn toisiinsa ja tuottaisivat edistystä. 7. Ken tahtoo inhimillistää, rohkaiskoon toisia osoittaen kohti mahdollista tulevaisuutta. Vai onko skeptikon tappiomieliala muka elämän palveluksessa? Miten tiede pysyisi hengissä ilman uskoa? 8. On sellaista uskoa, joka vastustaa elämää ja julistaa: "tiede tuhoaa maailmamme!" Olisi niin paljon parempi uskoa tieteen inhimillistämiseen päivä päivältä ja toimia, jotta tieteen synnyntekijä vallitsisi! 9. Jos jonkinlainen usko avaa tulevaisuuden ja antaa elämälle tarkoituksen ja suunnan pois ristiriidoista ja kärsimyksistä ja kohti kaikkea pätevää toimintaa, niin sellainen usko ilmeisesti on hyödyllistä. 10. Sellainen usko ja usko itse, toisiin ja meitä ympäröivään maailmaan on elämän palveluksessa, hyödyksi elämälle. 11. Kun sanot, että usko on hyödyllistä, niin varmaan joku herkkä sävelkorva ärsyyntyy – vaan ei huolta, sillä jos tuo muusikko harrastaa hieman itsetutkiskelua, niin kyllä hän huomaa, miten hyödyllistä usko hänellekin on, vaikka uskonlähteenä on hänellä toinen soitin kuin sinun soittamasi. 12. Jos kykenet uskomaan itseesi ja parhaaseen ympärilläsi olevissa; jos kykenet uskomaan maailmaamme ja aina tulevaa kohti avoimeen elämään, niin kaikki ongelmat, jotka tähän päivään saakka tuntuivat voittamattomilta, pienenevät.

XV. Antaa ja ottaa vastaan

1. Katsotaanpa, miten suhtaudut ulkoiseen maisemaasi. Ehkä sinusta esineet, henkilöt, arvot, kiintymykset ovat sinua varten esillä, jotta voit valita ja ahmia mielesi mukaan. Luultavasti ristiriitiasi ovat tuon keskihakuisen maailmankuvan mukaisia niin ajatuksissasi kuin lihaksissasi. 2. Jos näin on, niin varmaan kaikki sinuun viittaava on kovin huomionarvoista: niin nautintosi kuin kärsimyksesi. Sinun on vaikeata tahtoa voittaa yksityiset ongelmasi, koska niissähän tunnistat vivahteet ja sävyn, joka on ennenkaikkea sinulle ominainen. Kaikki, ajatuksista lihaksiin, on opetettu supistumaan eikä päästämään irti. Silloinkin, kun toimit anteliaasti, hellität laskelmoiden. 3. Kaikki tulee sisään. Mitään ei pääse ulos. Sitten kaikki myrkyttyy, ajatuksistasi lihaksiisi. 4. Ja myrkytät kaikki, ketkä ovat luonasi. Kuinka kehtaat sitten syyttää heitä "kiittämättömyydestään" sinua kohtaan? 5. Jos puhumme "antamisesta" ja "avusta", niin sinä varmaan ajattelet, mitä sinulle voitaisiin antaa tai kuinka sinua voitaisiin auttaa. Mutta katsos kun paras apu, mitä sinulle voisi antaa, on opettaa sinut rentouttamaan tuo supistumasi. 6. En sellaista väitä, että itsekeskeisyytesi olisi syntiä, vaan minusta kyse on vain perustavanlaatuisesta laskelmointivirheestä. Olet lapsellisesti uskonut, että saaminen on parempaa kuin antaminen. 7. Muistele elämäsi

parhaita hetkiä. Huomaa, että niihin liittyi aina vapaa, irti päästävä antaminen. Pelkästään tämän mietteen pitäisi jo muuttaa olemassaolosi suunnan... Mutta eihän pelkästään tämä riitä. 8. Toivon mukaan puhuin jollekulle toiselle enkä sinulle. Olethan kaiketi ymmärtänyt lauseet kuten ”inhimillistä Maa”, ”avata tulevaisuus”, ”voittaa kärsimys maailmassa ympärilläsi” ja muut sellaiset, jotka perustuvat antamisen kykyyn. 9. ”Rakastaa todellisuutta, jonka rakentaa” ei tarkoita laittaa omien ongelmien ratkaisu maailman avaimeksi. 10. Jo riittää. Tahdotko voittaa syvän ristiriitaisuutesi? Tee sitten päteviä tekoja. Jos tekosi ovat päteviä, niin syynä on, että autat ympärilläsi olevia.

XVI. Elämän mallit 1. Sisäisessä maisemassasi on naisihanne tai miesihanne, kummin päin asia sattuu sitten olemaankaan. Etsit ihannettasi ulkoisessa maisemassa monien suhteiden kautta, etkä koskaan saa sitä kiinni. Vain lyhyen hetken täysi rakkaus sokaisee kipinällään, eivätkä piikivet muulloin täysin kohtaa.

2. Jokainen meistä omalla tavallaan suuntaa elämänsä kohti ulkoista maisemaa ja pyrkii toteuttamaan kätkeytyä mallejaan. 3. Mutta ulkoinen maisema asettaa omat lakinsa ja ajan myötä kaikkein rakkaimpana pidetty unelma muuttuu mielikuvaksi, jota häpeää – tai ehkä ei edes koe sitä häpeällisenä, vaan pelkkänä vanhoina muistojen rippeinä. Silti ihmiskunnan sisimmässä uinuu syvällisiä malleja, jotka odottavat sopivaa hetkeä. Nämä mallit ovat tulkinta ärsykkeistä, joita oma keho toimittaa uudelleenestytistilaan. 4. Tässä en nyt käy selittämään, mistä ehkä sellaiset mallit olisivat peräisin tai millä tavoin monimutkainen on se maailma, mistä ne löytyvät. Tarkoituksena on nyt vain huomauttaa, että näitä löytyy, ja että niiden tehtävänä on tasapainottaa tarpeita ja pyrkimyksiä, jotka puolestaan liikuttavat ihmisiä ulkoiseen maisemaan kohdistuvaan toimintaan. 5. Kulttuurit ja kansat vastaavat ulkoiseen maisemaan omalla tavallaan ja aina niiden sisäisten mallien sävyisesti, jotka oma keho ja historia ovat määränneet. 6. Viisas tuntee syvälliset mallinsa. Viisaampi osaa laittaa ne parhaiden tarkoitusten palvelukseen.

XVII. Sisäinen opas

1. Ketä niin suuresti ihaillet, että tahtoisit, että olisit hän?

2. Kysytäänpä vähän kevyemmin: Ken on esikuvasi, jonka erityisiä hyveitä tahtoisit itseesi?

3. Ehkä alakulossa tai eksyksissä olet pyytänyt apuun jotakuta, ehkä olematontakin henkilöä, jonka muisto toi sinulle lohtua.

4. Ne ovat erityisiä malleja, joita kutsukaamme sisäisiksi "oppaiksi". Välillä ne sattuvat olemaan joidenkin tiettyjen ulkoisten henkilöiden kaltaisia.

5. Pienestä pitäen olet tahtonut seurata niitä malleja, eivätkä ne ole muuttuneet kuin päivittäisten tuntemustesi pinnallisimmilta puolilta.

6. Olen nähnyt lasten leikkivän ja juttelevan kuvitteellisten ystäviensä ja oppaittensa kanssa. Olen nähnyt monenikäisten ihmisten liittyvän kuvitteellisiin ystäviinsä ja oppaisiinsa vilpittömän hartaissa rukouksissa.

7. Mitä vahvemmin he kutsuivat ja pyysivät, sitä kauempaa ja sitä selkeämpänä saapui oppaiden viesti. Siitä päätin, että syvimmällä olevat oppaat ovat vahvimpia. Mutta vain suuri tarve voi heidät herättää tuhatvuotisesta unestaan (unohduksista).

8. Sellaisella mallilla "on hallussaan" kolme tärkeää ominaisuutta: vahvuus, viisaus ja lempeys.

9. Jos tahdot tuntea itsesi paremmin, niin havainnoi ihailemiesi miesten tai naisten ominaisuuksia. Tutkiskele, kuinka ne laadut, joita eniten arvostat, työstävät sisäisten oppaittesi muotoa. Ota huomioon, että vaikka lähtökohtana toimineet raamit olisivat ajan myötä hälvenneet, on sisässäsi "jälki", ja se sinua liikuttaa kohti ulkoista maisemaa.

10. Jos taas tahdot tietää, kuinka kulttuurit sisältyvät toisiinsa, niin älä tutki pelkästään esineiden tuotantokeinoja, vaan tutki myös mallien levityskeinoja.

11. Ei ole turha vaiva kiinnittää huomiota toisten ihmisten parhaisiin ominaisuuksiin, koska kun teet niin, lähetät maailmaan jotain, minkä olet sisälläsi valmistanut.

XVIII. Muutos

Katsokaamme taaksemme hetken.

Huomioimme, että ihminen on täysin liitossa ja vuorovaikutuksessa maailman kanssa ja että ihmisen toiminta ilmenee ulkoisessa maisemassa sen mukaisesti, kuinka hänen sisäinen maisemansa muotoutuu. Ihminen toimii monin tavoin, mutta elämän perusasia on ristiriitainen tai eheyttävä toiminta. Ihmisen ristiriitaisuus kääntää elämän itseään vastaan ja tuottaa kärsimystä, jolla ihminen myrkyttää maailman. Sen sijaan eheät teot avaavat tulevaisuuden ja torjuvat kärsimyksen itsessä ja maailmassa.

"Inhimillistää Maa" on yhtä kuin "antaa" eheyttä luovin teoin. Pelkästään väliaikaisesti on merkitystä sellaisilla tavoitteilla, joiden päätepisteenä on jonkin saaminen. Sellaiset tavoitteet johtavat ristiriitaan.

On suuri energia, jota voidaan käyttää elämän palvelemiseen: se voima on nimeltään usko. Sisäisessä maisemassa kulkee myös muita voimia, jotka liikuttavat tekoja kohti ulkoista maisemaa: niitä kutsumme "malleiksi".

1. Tärkein kysymys on: tahdotko ylittää kuilun?
2. Ehkä tahdotkin. Mutta miten kääntyä uuteen suuntaan, kun lumivyöry on viemässä kaiken mukanaan?
3. Tee itse ratkaisusi, mutta mieti myös, mitä keinoja ja voimia sinulla on käytettävissäsi muutoksen toteutukseen.
4. Tee itse ratkaisusi, mutta tahdon huomauttaa, ettet voi muuttaa elämäsi suuntaa pelkästään työstämällä itseäsi sisäisesti, vaan toimimalla päättäväisesti maailmassa. Muuttamalla käytöstäsi.
5. Sinun on liitettävä tähän tehtävään välitön ympäristösi. Tarkoitan sitä ympäristöä, joka vaikuttaa sinuun ratkaisevasti ja johon sinä vaikutat. Miten? Ei ole muita keinoja, kuin herättää usko, että kieroutuneen elämän käännytys on mahdollista.
6. Tähän panen pisteen ja tähän sinut jätän. Jos olet valmis muuttamaan elämäsi, niin muutat maailman, eikä maailma enää ole pimeän kuilun vallassa, vaan jonkin kuilua suuremman.

Silo

Inhimillinen Maisema

I. Maisemat ja katseet

1. Puhukaamme maisemista ja katseista tämän aiemmin mainitun mukaisesti: "Ulkoisen maisema on mitä havaitsemme asioista ja sisäinen maisema mitä seulomme niistä sisäisen maailman sihtimme läpi. Nämä maisemat ovat yhtä ja muodostavat hajottamattoman näkemyksemme todellisuudesta."

2. Nähdessään ulkoisen kohteen naiivisti katsova saattaa luulla, että hänen havaintonsa on yhtä kuin itse todellisuus. Jotkut jopa uskovat muistavansa "todellisuuden" tarkalleen kuten se tapahtui. Ja on heitäkin, jotka eivät kykene erottamaan kohteita, jotka he ovat muuttaneet toisissa tajunnantiloissa (eli luulojaan, harha-aistimuksiaan tai unikuviaan), ja aineellisia kohteita.

3. Järkevien ihmisten ei ole vaikea ymmärtää, että aiemmin havaitut kohteet saattavat näyttäytyä muistoissa ja unissa epämuodostuneina. Mutta päivittäisen toiminnan yksinkertaisuus - esineillä tekeminen ja esineiden keskellä oleminen - järkyttyy perustoiltaan, kun tajuaa, että havaitut kohteet peittyvät *aina* toisten, samanaikaisten havaintojen ja muistojen kutomaan monivärisen vaippaan; ja että havainto on kokonaisvaltainen *esineiden-keskellä-olemisen* tapa, johon kuuluu myös tunteellinen sävy ja kehon yleinen tila.

4. Naiivi katse tajuaa "ulkoisen" maailman omien kipujensa ja ilojensa mukaisesti. En katso pelkästään silmilläni, vaan myös sydämelläni, hellityimpien muistojen mukaan, peläten pahinta, kylmästi laskelmoiden, vertaillen vaivihkaa. Katson läpi vertauskuvien, merkkien ja symbolien, ja vaikka en näe niitä katseessani, ne vaikuttavat siihen - aivan kuten katsoessani en näe silmääni tai silmäni toimintoja.

5. Koska havaitseminen on niin monimutkaista, käytän mieluummin sanaa *maisema* kuin *kohde* puhuessani todellisuudesta, olkoonpa kyse ulkoisesta tahi sisäisestä todellisuudesta. Näin oletan viittaavani yhdistelmiin, kokonaisuuksiin ja rakenteisiin, eikä jossain eristyneessä, abstraktissa yksilöllisyydessä leijuviin kohteisiin.

Tahdon myös korostaa, että nämä maisemat vastaavat havaitsemistoimintoja, joita kutsun *katseiksi* (-tosin näin ehkä en tee oikeutta alueille, jotka eivät liity visualisointiin). Nämä katseet tarkoittavat aktiivista ja monimutkaista maisemien järjestelemistä. Kyse ei siis ole pelkästään ulkoisen informaation (ulkoisten aistien kautta tuleva tieto) tai sisäisen informaation (tuntemukset kehosta, muistoista, omaksutuista käsityksistä) passiivisesta vastaanottamisesta.

Tätä ei oikeastaan pitäisi edes tarvita sanoa, mutta näissä katseiden ja maisemien molemminpuolisissa suhteissa sisäisen ja ulkoisen välisen rajanvedon perustana toimii tietoisuuden aikomuksellisuus - eli ei lainkaan siten, kuten usein väitetään naiiveissa kaavioissa, joita tuputetaan koululaisille.

6. Jos ymmärsit tuon, niin ymmärrät myös, että kun puhun inhimillisestä maisemasta, niin viittaan sellaiseen ulkoiseen maisemaan, joka koostuu ensinnäkin ihmisistä, ja toiseksi, ihmisten teoista ja aikomuksista, jotka on tuotu julki kohteissa - myös siinä tapauksessa, kun ihmiset sinänsä eivät ole läsnä.

7. On myöskin tärkeää nähdä ero sisäisen maailman ja "sisäisen maiseman" välillä, luonnon ja "ulkoisen maiseman" välillä sekä yhteiskunnan ja "inhimillisen maiseman" välillä. On pidettävä kiinni siitä, että kun sanomme "maisema", niin viittaamme aina häneen, joka katsoo. Tämä näkökulma eroaa

toisista tapauksista, joissa naiivisti oletetaan, että sisäinen maailma (psykologinen maailma), luonto ja yhteiskunta ovat olemassa yksinään ja itsestään, tulkinnasta itsenäisinä.

II. Inhimillisyys ja ulkoinen katse

1. Kun meille kerrotaan "ihmiset ovat ympäristönsä tuote", niin itse asiassa meille ei kerrotakaan mitään. Myös silloin puhutaan tyhjää, kun sanotaan: "ihmisen muodostuminen on ympäristön ansiota." (Ympäristön tässä yhdet ymmärtävät luonnollisena, toiset sosiaalisena, ja kolmannet molempina.) Tällaisen ajattelun sekapäisyys tulee ilmeisemmäksi, kun keskitymme suhteeseen, johon viitataan sanoilla "muodostuminen" tai "tuote" - olettaen, että jo ymmärrämme käsitteet "ihminen" ja "ympäristö". Oletetusti "ympäristö" on se, mikä ympäröi ihmistä ja "ihminen" on se, mikä on tuon "ympäristön" sisässä tai siihen uppoutuneena.

Näin ei päästä puusta pitkään vaan pyöritään tyhjiössä. Viitataan siis kahteen erilliseen kokonaisuuteen, jotka pyritään yhdistämään petollisella suhteella sanojen "muodostuminen" ja "tuote" avulla. Eli vaikka nuo kaksi käsitettä määrittyvät toistensa kautta, nyt vihjataan, että toinen käsitteellisesti muodostettu kokonaisuus on syntyisin toisesta.

2. Tämä väite ei tosiaan muuten olisi erityisen kiinnostava, mutta nyt on niin, että se muodostaa ajatuskaavan ja saman kaavan mukaan on vuosituhansien ajan esitetty samansuuntaisia väitteitä, ja perusteltu siten kuvaa ihmisestä *ulkoapäin* nähtynä. Eli on muka katsottu ihmistä esineiden näkökulmasta eikä esineitä katsovan katseen näkökulmasta. Sanoa, että "ihminen on sosiaalinen eläin" tai että "ihminen on tehty Jumalan kuvaksi" on tehdä yhteiskunta tai Jumala kokonaisuudeksi, joka katsoo ihmistä, kun itse asiassa vain *inhimillisestä katseesta* käsin yhteiskunta ja Jumala käsitetään, ja hyväksytään tai kielletään.

3. Niinpä sitten tässä maailmassa, jossa on pitkään vakiinnutettu epäinhimillistä näkemystä, on myös vakiinnutettu käytöstä ja instituutioita, jotka tuhoavat inhimillisyytemme. Ja niin myös luonnon tarkkailussa esiin nousi kysymys ihmisen "luonnosta" ja tuohon kysymykseen vastattiin samoin tavoin kuin saatettiin vastata kysyttäessä mistä tahansa luonnollisesta kohteesta.

4. Jopa ne ajatussuuntauksset, joiden mukaan ihminen jatkuvasti muuttuu, ovat harkinneet kysymystä *mitä ihmisyyys on* jostain historiallisen naturalismin useista näkökulmista - eli ulkoisen katseen kautta.

5. "Ihmislunnon" perustana oleva ajatus vastaa ulkoista katsetta ihmisyyteen. Mutta ihmiset ovat historiallisia olentoja, joiden sosiaalinen toimintatapa muuttaa heidän oman luontonsa. Tietoisuus tästä asettaa käsitteen "ihmislunnon" riippuvaiseksi olemassaolosta ja olemassaolon toiminnoista - ja tämän olemassaolon ohjaamien muutosten ja ilmestysten alaiseksi. Siten aikomuksen proteesina keho laajentaa potentiaalin inhimillistämällä maailman. Eikä tuota maailmaa voida enää pitää pelkkänä yksinkertaisena ulkoisuutena, vaan sensijaan luonnollisena ja inhimillisenä *maisemana*, joka on läsnäolevien tai mahdollisten muutosten alainen. Ja tämän toiminnan kautta ihminen muuttaa myös itsensä.

III. Ihmiskeho aikomuksen kohteena

1. Koska ihmisen ruumis on luonnollinen kohde, se on altis luonnollisille muutoksille. Lisäksi se tietenkin muuttuu herkästi inhimillisen aikomuksen mukaan - ei ainoastaan ulkoisimmissa ilmauksissaan, vaan myöskin kaikkein intiimeimmältä toiminnaltaan. Juuri tästä näkökulmasta oma keho on merkityksellisimmillään - *aikomuksen proteesina*. Mutta oman kehon välittömän hallinnan ja toisiin välttämättömyyksiin ja malleihin sopeuttamisen välillä on sosiaalinen prosessi, joka ei riipu erillisestä yksilöstä, vaan joka viittaa toisiin.

2. Psykofyysisestä rakenteestani tulee omaisuuttani aikomuksellisuuden ansiosta. Sen sijaan ulkoiset kohteet näyttäytyvät välittömälle omistukselleni vieraina ja niitä voin hallita vain välillisesti (kehoni toiminnan kautta). Mutta jonkun toisen ruumis on erikoislaatuinen kohde, koska aavistan, että

se on vieraan aikomuksen omaisuutta. Tuo *toiseus* asettaa minut "ulkoapäin nähdyn", toisen aikomuksesta nähdyn. Joten näkemykseni muukalaisesta on tulkinta, "maisema", joka ulottuu kaikkiin kohteisiin, jotka kantavat inhimillisen aikomuksen leimaa, riippumatta siitä, onko niiden tekijä tai muokkaaja joku aikalainen vai joku edesmennyt.

Tässä "inhimillisessä maisemassa" voin tuhota toisten aikomukset pitämällä toisia oman kehoni proteeseina, jolloin minun on "tyhjennettävä" heidän subjektiviteettinsä kokonaan tai ainakin niillä ajattelun, tuntemisen tai tekemisen alueilla, jotka haluan välittömään hallintaani. Mutta sellainen toisten esineellistäminen väistämättömästi epäinhimillistää myös minut itseni, ja siksi etsin oikeutuksen toiminnalleni väittämällä, että tämä johtuu "intohimosta", "Jumalasta", "aatteesta", "luonnollisesta epätasa-arvosta", "kohtalosta", "yhteiskunnasta", ja niin edelleen.

IV. Muisti ja inhimillinen maisema

1. Kohdatessani tuntemattoman maiseman turvaudun muistoihini ja huomaan uuden "tunnistamalla" sen poissaolon itsessäni. Niin tapahtuu myös kohdatessani sellaisen inhimillisen maiseman, jonka kieli, vaatetus ja sosiaalinen käytäntö poikkeaa huomattavasti siitä maisemasta, jossa muistoni muodostuivat. Mutta jos elän sellaisessa yhteiskunnassa, jossa muutos on hidasta, niin aiempi maisemani on taipuvainen hallitsemaan näitä uutuuksia, jotka (sitä) havaitaan "asiaankuulumattomiksi".

2. Ja mikäli satun elämään nopeasti muuttuvassa yhteiskunnassa, helposti käy niin, että en tiedosta muutoksen arvoa tai pidän sitä "pinnallisena". En kykene ymmärtämään, että kokemani sisäinen menetys on sen sosiaalisen maiseman menettäminen, jossa muistini muodostui.

3. Edellä mainitun vuoksi ymmärrän, että kun sukupolvi nousee valtaan, se on taipuvainen antamaan ulkoisen muodon muodostavien maisemiensa myyteille ja teorioille, haluille ja arvoille - maisemien, joita ei enää ole, mutta jotka yhä elävät ja toimivat sosiaalisena muistona maisemasta, jossa tuo ihmisryhmä on muodostunut. Käy myös niin, että sitä maisemaa, jonka lapset omaksuvat inhimilliseksi maisemaksi, heidän vanhempansa pitävät "asiaankuulumattomana" tai "harhautuneena".

Huolimatta siitä, miten kiihkeitä sukupolvien väliset kiistat saattavat olla, aina kuitenkin valta-asemaan nouseva sukupolvi välittömästi asettuu poikkiteloin määräämällä muodostumismaisemallaan inhimillistä maisemaa, joka on jo muuttunut - ja jota se itse ehkä jopa on auttanut muuttumaan. Siten vallassa oleva ryhmä toteuttaa muutoksia, jotka muotoutumassa olevalle ryhmälle toimivat esteinä, joihin he törmäävät.

Otaksun, että nämä puheeni "vallasta", jonka joku sukupolvi saa haltuunsa, ymmärretään tarkoittamallani tavalla. Viitataan vallan kaikkiin, moninaisiin ilmauksiin: poliittisiin, sosiaalisiin, kulttuurillisiin ja niin edelleen.

V. Inhimillisen maiseman mukainen etäisyys

1. Jokainen sukupolvi on omalla tavallaan viekas, eikä epäröi turvautua hienostuneimpiin uudistuksiin, jos niiden avulla saa lisää vaikutusvaltaa. Mutta siitä seuraa lukemattomia ongelmia, koska heidän toimittamansa vähittäinen muutosprosessi kohti tiettyä tulevaisuutta kohdistuu yhteiskuntaan, joka senhetkessä dynamiikassaan on jo ristiriidassa sen sisäisen sosiaalisen maiseman kanssa, jota he tahtovat pitää yllä. Siksi sanon, että "jokaisella sukupolvella on viekkautensa", mutta myös ansansa.

2. Minkä inhimillisen maiseman nuo turhat kaipuut saavat vastaansa? Ensinnäkin *havaittu* inhimillinen maisema on erilainen kuin *muistettu* maisema. Tämä inhimillinen maisema ei myöskään yhdy muistetun kanssa mielenliikutusten sävyjen osalta; henkilöiden, rakennusten, katujen, ammattien ja instituutioiden muistamiseen liittyvän yleisen emotionaalisen ilmaston osalta. Ja tämä "vieraus" tai "outous" osoittaa selvästi, että koko havaittu maisema on kokonaisvaltaisesti eri maisema kuin muistettu maisema, vaikka käsiteltävät asiat olisivat jokapäiväisiä ja tuttuja. Henkilö on omaksunut

mielihaluja ja pyrkii saavuttamaan joitakin pitkään kaivattuja kohteita (asioita, henkilöitä, tilanteita), mutta silloinkin, kun hänen toiveensa näennäisesti toteutuvat, hän kokee pettymyksen. Tällaisen etäisyyden inhimillisen maiseman dynamiikka määrää kaikille yksilöllisesti ja kollektiivisesti ylläpidetyille muistoille; yhden tai monien ylläpitämille, tai kokonaisen sukupolven, jonka yhteiselo samassa sosiaalisessa tilassa rajoittuu samankaltaisen emotionaalisen taustan mukaan. Kuinka valtavan suuri etäisyys sitten onkaan, kun *eri* sukupolvet - samassa tilassa myötäelävät eri aikojen edustajat - yrittävät saavuttaa sovun jonkin asian suhteen! Saattaisi vaikuttaa, että puhun vihollisista, joten on huomautettava, että nämä kuilut aukeavat myös niiden välillä, joiden intressit näennäisesti yhtyvät.

3. Samaa esinettä ei koskaan kosketa samalla tavoin, eikä mitään aikomusta koeta toisella kertaa samoin. Tämä, minkä uskon havaitsevani aikomuksena toisissa, on vain etäisyys, jonka tulkitsen joka kerralla eri tavoin. Joten inhimillinen maisema, jolle on ominaista *aikomuksellisuus*, lievittää radikaalisti vieraantumista, jonka monet ovat ajatelleet olevan seurausta yhteisvastuuttoman, riistettyjen tietoisuudet hylkäävän yhteiskunnan objektiivisista olosuhteista. He erehtyivät arvioidessaan inhimillisen aikomuksen olemusta ja huomasivat, että inhimillisen maiseman kiihtyessä heidän kovalla työllä rakentamansa yhteiskunnan sukupolvien väliin kasvoi kuilut ja koko yhteiskunta vieraantui itsestään. Toiset, eri teitse kehittyneet yhteiskunnat kärsivät aivan saman järkytyksen - ja tähän mennessä kaikki tämä on osoittanut, että ihmisen perusongelmat voidaan ratkaista vain keskittymällä aikomukseen, joka ylittää kohteet ja jolle sosiaalinen kohde on vain asuinsija. Samalla tavoin kaiken luonnon, mukaanlukien ihmiskehon, tulisi ymmärtää olevan muutoksellisen aikomuksen asunto.

4. Inhimillisen maiseman havaitseminen tuo minut kasvatusteni itseni kanssa - se velvoittaa minua emotionaalisesti, ja kieltää minut tai sinkoaa minua eteenpäin. Samalla kun edelleen kartutan muistojani, eteenpäin "nykypäivästäni" minut vetää tulevaisuuden aikomus. Tämä tulevaisuus, joka luo nykyisyydelle ehdot; tämä mielikuva; tämä hämmäntynyt tai pidetty tunne; tämä vapaasti valittu tai pakon sanelema teko määrää myös menneisyyteni laadun, koska se muuttaa tuon, mitä pidän menneisyytenäni.

VI. Kasvatus

1. Ensinnäkin. Keho ja *maailmassa-olemisen* emotionaalinen tapa liittyvät ulkoisen maiseman havaitsemiseen ja ulkoisen maiseman toimintaan. Toki tuo myös laittaa henkilön omistautumaan aivan omanlaiseensa näkemykseen todellisuudesta, kuten aiemmin mainitsin. Tämän vuoksi uskon, että kasvattaminen on periaatteessa uusien sukupolvien totuttamista harjoittamaan ei-naiivia näkemystä todellisuudesta. Heidän katseensa ei tulisi nähdä maailmaa oletettuna objektiivisena *todellisuutena-itseään*, vaan pikemminkin inhimillisten muutostekojen kohteena. Mutta tällä en tarkoita maailmaa koskevaa tietoa, vaan älyllistä erityisen ja ennakoluulottoman katseen harjoittamista kohti maisemia sekä tarkkaavaisuuden harjoittamista suhteessa omaan *katseeseen*. Peruskoulutuksen pitäisi korostaa eheän ajattelun harjoittamista. Tällä en tarkoita pelkästään tiedostamista, vaan yhteyttä omiin ajattelemisen rekistereihin (tuntemuksiin, kokemukselliseen perustaan).

2. Toiseksi, kasvatuksen tulisi tuottaa virikkeitä emotionaaliselle ymmärrykselle ja kehitykselle. Siksi peruskoulutuksen suunnittelussa pitäisi harkita sekä teatteriharjoituksia että toisenlaisia itseilmaisun muotoja, sekä myös harmonian ja rytmin taitojen kehittämistä. Kaiken tämän päämääränä eivät kuitenkaan ole menetelmät, joilla väitetään "tuotettavan" taiteellisia kykyjä, vaan tässä tarkoituksena on, että yksilöt saavat emotionaalisen yhteyden itseensä ja toisiinsa ilman sotkuja, joita eristävä ja tukahduttava kasvatus saa aikaan.

3. Kolmanneksi tulisi harkita harjoituksia, jotka ottavat kehon kaikki resurssit käyttöön harmonisella tavalla. Sellainen menetelmä muistuttaisi enemmän taiteena harjoitettavaa voimistelua kuin urheilua, koska urheilu ei aiheuta eheytymistä vaan yksipuolistumista. Tässä kyse on yhteyden saamisesta omaan kehoon ja kehon hallitsemisen vapauttamisesta. Siksi urheilua ei tulisi pitää kasvatuksellisenä toimintana. Sen sijaan olisi tärkeää lähteä kehittämään urheilua mainitunlaisen menettelytavan perustalta.

4. Tässä olen puhunut kasvatuksesta toimina, joiden kautta ihminen muodostuu inhimillisessä maisemassa. Mutta en ole puhunut informaation ja tiedon suhteesta, informaation omaksumisesta opiskelun kautta, tai käytännöstä tiedon saamisen tienä.

VII. Historia

1. Niin kauan, kuin henkilö edelleen ajattelee historiallista prosessia ulkoisen katseen kautta, hänelle on turha yrittää selittää, että historia on inhimillisen aikomuksellisuuden kasvava esiin levittäytyminen kamppailussa (ruumiillisen) kivun ja (mielen) kärsimyksen voittamiseksi. Ja niinhän se on, että vaikka joitakin kiinnostaa inhimillisten tapahtumien sisäisimpien lainalaisuuksien paljastaminen aineen, hengen, tai päättelyn kautta, itse asiassa he aina katsovat etsimäänsä sisäistä mekanismia (muka) ihmisen "ulkopuolelta".

2. Totta kai edelleen historiallinen prosessi ymmärretään muodon kehityksenä - eli viime kädessä ei muun, kuin noiden tuolla erityisellä tavalla asioita katselevien mieleen sopivan muodon. Eipä sillä väliä, minkälaisiin oppeihin he vetoavat, kun kannatus perustuu kuitenkin aina *siihen-mitä-tahtoo-nähdä*.

VIII. Ideologiat

1. Tiettyjen historiallisten hetkien aikana vallinneet aatteet osoittautuivat hyödyllisiksi: niiden avulla voitiin suunnata inhimillistä toimintaa ja tulkita maailmaa, jossa sekä yksilöllinen että ryhmien elämä toteutui. Nyt toiset ideologiat ovat syrjäyttäneet nuo hyödylliset ideologiat. Näiden toisten ideologioiden suurin saavutus on, että ne vaikuttavat olevan itse todellisuus - todenmukaisia, kaikkein konkreettisimman ja välittömimmän mukaisia, puhtaita kaikesta "ideologisuudesta".

2. Menneiden aikojen opportunistit, joiden tunnusmerkkinä oli kaikkien sitoumusten ja sopimusten pettäminen, tulevat esiin näinä aatteiden kriisin aikoina ja kutsuvat itseään "pragmatisteiksi" tai "realisteiksi" tajuamatta lainkaan, mistä nuo käsitteet ovat lähtöisin. He ratsastavat valheellisilla kaavamaisuuksillaan ja täysin häpeämättömästi esittävät niiden olevan älyn ja hyveen huippu.

3. Sosiaalisen muutoksen kiihtyessä perättäisten sukupolvien välinen kuilu laajeni nopeasti, kun inhimillinen maisema, jossa he muodostuivat, ajautui yhä kaukaisemmaksi inhimillisestä maisemasta, jossa heidän oli toimittava. Niin he orpoutuivat eikä löytynyt heille sopivaa teoriaa tai käyttäytymismallia. Heidän velvollisuudekseen tuli antaa yhä nopeampia ja improvisoidumpia vastauksia tilanteisiin ja niin heistä tuli "situationalisteja" ja heidän lähestymistapansa toimintaan rajoittui lyhytjänteiseksi. Sillä tavoin kaikki ajatukset prosessista ja käsitykset historiallisuudesta alkoivat heiketä ja niiden tilalle ilmestyi katse, joka oli yhä analyttisempi ja hajanaisempi.

4. Nämä pragmaattiset kyynikot ovat niiden kovasti työtä tehneiden "tuskaisten tietoisuuksien" rakentajien häpeileviä lapsenlapsia, ja niiden lapsia, jotka tuomitsivat aatteet todellisuuden "värittämisenä". Kaikki pragmatismi kantaa absolutismin perheen leimaa. He sanovat: "Meidän on laskettava todellisuuden, eikä teorioiden varaan." Mutta tuolla tavoin he ovat vain tuottaneet itselleen lukemattomia vaikeuksia, kuten silloin, kun irrationalistiset virtaukset ovat astuneet esiin ja julistaneet: "Meidän on laskettava *meidän* todellisuutemme varaan, eikä teidän teorioittenne."

IX. Väkivalta

1. Kun ihmiset puhuvat sosiaalisten ja poliittisten pyrkimysten toteutukseen liittyvistä *toimintamenetelmistä*, usein esiin nousee väkivallan aihe. Mutta tähän aiheeseen liittyy toisia, ensisijaisempia aiheita.

2. Kaikki sosiaalinen toiminta tulee edelleen olemaan väkivallan värittämää, kunnes ihminen

täysin toteuttaa inhimillisen yhteiskunnan - yhteiskunnan, jossa valta on sosiaalisen kokonaisuuden käsissä, eikä jonkun sosiaalisen kokonaisuuden osan, joka alistaa ja esineellistää kokonaisuuden. Joten: kun puhumme väkivallasta, niin puhumme vakiintuneesta maailmasta. Ja jos joku päättää vastustaa tuota maailmaa väkivallattomin ponnisteluin, niin hänen on aloitettava korostamalla, että väkivallattoman asenteen luonne on sellainen, että tämä asenne *ei suvaitse väkivaltaa*. Siitä eteenpäin kyse ei ole minkään tietynlaisen ponnistelujen ja työskentelyn muodon oikeuttamisesta, vaan tämän epäinhimillisen järjestelmän pakolla voimaan asettamien väkivaltaisten olosuhteiden määrittelystä.

3. Samalla monia virheitä seuraa väkivallattomuuden ja pasifismin sekoittamisesta. Siinä missä väkivallattomuus ei tarvitse oikeutusta toimintamenetelmänä, pasifismin, joka pitää rauhaa sodattomuuden tilana, on huolellisesti harkittava, mitkä olosuhteet tuovat meidät lähemmäs tai vievät meidät kauemmas tuosta rauhasta. Pasifismi käsittelee aiheita kuten aseidenriisunta olennaisina ja ensisijaisen tärkeinä sosiaalisina kysymyksinä, mutta itse asiassa asevarustelu on vain yksi erityinen tapaus ruumiillisen väkivallan uhasta, jota ohjaa valta, jonka on vakiinnuttanut vähemmistö, joka käyttää valtiota hyväkseen.

Aseidenriisunta on mitä tärkein kysymys ja kaikki kunnia pasifismille tämän kiireisen kysymyksen esittämisestä. Mutta vaikka pasifismi saisi vaatimuksensa toteutumaan, se ei onnistuessaankaan kykenisi muuttamaan tämän väkivallan viitekehystä tai (paitsi aivan pinnallisesti, teennäisesti ja keinotekoisesti) ulottamaan ehdotuksiaan sisältämään myös itse sosiaalisen rakenteen muuttamisen. Pasifismia on toki monen mallista ja koko virtauksen sisällä on useanlaisia teoreettisia perustoja, mutta yksikään niistä ei kykene tuottamaan kattavampaa tai syvällisempää mallia. Toisaalta jos taustalta löytyvä maailmankuva olisi laajempi, niin kyseessä olisi oppi, johon sisältyy pasifismi. Siinä tapauksessa pitäisi ensin keskustella tuon laajemman opin perusteista ja sitten voisi tukea tai hylätä sen laatuksen pasifismin, mikä tuosta opista polveutuu.

X. Laki

1. "Sinun oikeutesi ulottuvat siihen saakka, mistä toisten oikeudet alkavat." Joten: "Toisten oikeudet ulottuvat siihen saakka, mistä sinun oikeutesi alkavat." Mutta kun yleensä ei käytetä jälkimmäistä, vaan ensimmäistä lausetta, niin vaikuttaa siltä, että tämän kannattajat pitävät itseään "toisina" - eli kaikkien toisten ihmisten edustajina, oikeutusta kaipaamattoman vakiintuneen järjestelmän edustajina.

2. Heistä, jotka esittävät lain johtuvan jostain väitetystä "ihmisluonnosta", ei ole ollut pulaa, mutta kun tuota näkökulmaa on jo käsitelty, tähän aiheeseen se ei toisi mitään uutta.

3. Käytännölliset ihmiset, jotka eivät ole eksyneet teorioihin, ovat yksinkertaisesti päättelleet, että tarvitaan lakia, jotta ihmiset voivat elää yhdessä yhteiskuntana. On myös sanottu, että lait ovat olemassa siksi, koska jotkut ovat määränneet sellaiset voimaan puolustaakseen omia etujaan.

4. Vaikuttaisi olevan niin, että jokainen laki vakiintuu ennalta olemassa olevan valtatilanteen mukaan, ja tuo laki puolestaan oikeuttaa vallan. Näin keskeiseksi aiheeksemme tässä tulee valta, aikomuksen toimeenpanona riippumatta siitä, hyväksyvätkö muut tuon tietyn aikomuksen vai ei. Sanotaan, että "voima ei anna oikeutta", mutta tuollaista höpötystä voi sulattaa vain, jos ajattelee "voiman" olevan pelkästään raakaa ruumiinvoimaa. Tosiasiassa (taloudellisen, poliittisen, jne.) voiman läsnäolo ja vaikutus tuntuu ilmeisen, että sitä tarvitsisi ilmaista havainnollisesti. Lisäksi lailla oikeutettujen tilanteiden voimaannuttamiseen käytetään paljoa ruumiillisen voiman (esim. aseiden voiman) uhkaa. Ei pidä myöskään sivuuttaa tosiasiaa, että aseiden käyttö suuntaan tai toiseen riippuu inhimillisistä aikomuksista eikä laeista.

5. Lakia rikkovat eivät ota huomioon nykyisyyteen asetettua tilannetta, ja altistavat ajallisuutensa (tulevaisuutensa) toisten päätöksille. Mutta on selvää, että tämän "nykyisyyden", jossa laki on voimassa, juuret ovat menneessä. Yleisesti esitetyt lain olemassaolon oikeutuksen lähteet ovat tapakulttuuri, moraalit, uskonto ja sosiaalinen yksimielisyys. Jokainen näistä puolestaan riippuu vallasta, joka asetti tuollaisen tilanteen voimaan. Ja näitä väitetyjä lähteitä harkitaan uusiksi, kun ne muodostanut valta on heikentynyt tai muuttunut siinä määrin, että aiemman oikeudellisen järjestyksen

ylläpito käy ristiriitaiseksi "järkevyyden", "kohtuullisuuden" jne. kanssa.

Silloin lakia ei näytetä rikkovan, ainakaan jos muutos tapahtuu siten, että lainsäätäjät muuttavat lakia tai kansanedustajat perustuslakia. Näin on ihan vain siitä syystä, että näihin tekoihin käyvät eivät ole toisten päätöksille alttiita - eli heillä on joko itsellään valtaa tai he toimivat jonkun vallan edustajina. Nämä tilanteet näyttävät selvästi, että valta luo lait ja velvollisuudet, ei toisinpäin.

6. Ihmisoikeudet eivät ole maailmanlaajuisesti voimassa kuten tahtoisimme, koska ei ole maailmanlaajuisia ihmisyyden valtaa, vaan sensijaan nämä oikeudet ovat jääneet riippuvaisiksi vallasta, jota yksi osa ihmiskuntaa käyttää kokonaisuutta kohtaan. Koska joka leveysasteella jopa perustavimpia vaatimuksia oman kehon hallinnasta sorretaan, voimme puhua vain pyrkimyksistä, joita ei vielä ole muutettu oikeuksiksi. Ihmisoikeudet eivät kuulu menneisyyteen, vaan ovat tulevaisuudessa, kutsuvat aikomuksellisuuttamme ja ruokkivat ponnistelua, joka syntyy uudestaan aina, kun inhimillinen kohtalo syrjäytetään. Jokainen vaatimus ja jokainen huutoääni ihmisoikeuksien puolesta on merkityksellinen, koska niin näytetään vakiintuneille hallitsijoille, että he eivät ole kaikkivaltaita, eivätkä he hallitse tulevaisuutta.

XI. Valtio

1. On sanottu, että kansakunta on laillinen kokonaisuus, jonka muodostaa maan asukkaiden kokonaisuus, jota hallitsee tietty hallinto. Tätä ajatusta on sittemmin viety pitemmälle ja siihen on sisällytetty maan alue. Mutta todellisuudessa kansakunta voi olla olemassa tuhansia vuosia olematta tietyn hallinnon hallitsema, rajoittumatta yhdelle alueelle ja olematta minkään valtion laillisesti tunnustama.

Kansakunnan määrittelee yhteinen tunnustus, joka on vakiintunut sellaisten ihmisten välille, jotka samaistuvat samankaltaisiin arvoihin ja pyrkivät kohti yhteistä tulevaisuutta. Tällä ei ole mitään tekemistä rodun tai kielen kanssa eikä historian ymmärrettynä "pitkänä ajanjaksona, jonka juuret ovat myyttisessä menneisyydessä". Kansakunta voidaan muodostaa tänään, kansakunta voi kasvaa kohti tulevaisuutta tai luhistua seuraavana päivänä, ja se voi myös sisällyttää suunnitelmaansa toisia ihmisiä tai ryhmiä. Tässä mielessä voisimme puhua *inhimillisen kansakunnan* muodostamisesta - kansakunnan, joka ei ole vielä muotoutunut ja joka on kärsinyt lukemattomia vainoja ja epäonnistumisia, ennenkaikkea tulevaisuuden maiseman epäonnistumisen.

2. Valtio on kokonaisuus, joka liittyy tiettyihin lakisäätteisiin hallintomuotoihin, mutta usein valtioon liitetään mystinen kyky muodostaa kansallisuuksia ja olla itse olevinaan kansakunta. Mutta tämä viimeaikainen kansallisvaltion tarina on jäämässä nopeasti muuttuvan inhimillisen maiseman jalkoihin. Ja nytpä nuo valtat, jotka muodostivat nykypäivän valtion ja laittoivat sen toteuttamaan yksinkertaisia välikäden tehtäviä, huomaavat olevansa asemassa, jossa ne voivat edetä tuon kansakunnan valtaa näennäisesti keskittävän välineen nykyisen muodon tuolle puolen.

3. "Valtiovalta" ei ole todellinen valta, vaan todellisia valtoja ovat ne, jotka luovat oikeuksia ja velvollisuuksia ja hallinnoivat tai pakottavat voimaan tiettyjä sääntöjä. Pikemminkin kävi niin, että kun tuon välineen monopoliasema kasvoi, se muuttui taistelevien puolueitten vuorotellen tai jatkuvasti pitelemäksi sotasaaliiksi. Viime kädessä tuosta oli hyötyä vain yhä turhemman byrokratian edustajille, jotka vaikeuttivat todellisten valtojen vapaata toimintaa ja estivät kansan toimintaa. Vain yhteiskunnan kaikkein taantumuksellisimmat piirit hyötyvät nykyisenlaisesta valtiomuodosta.

Valtion vallan kasvavan hajauttamisen ja vähentämisen mukana samaa tahtia on käytävä sosiaalisen kokonaisuuden vallan vastaavanlainen kasvu. Miten toimisimme niin, että nykyisen irvokkaan valtiokoneiston tilalle ei vain yksinkertaisesti nousisi noiden samojen eturyhmien, jotka loivat valtion ja nykyään pyrkivät hankkiutumaan siitä eroon, rajoittamaton valta? Voimme vain tehdä tämän: laskea niiden tekijöiden varaan, joita ihmiset itse hallinnoivat ja valvovat solidaarisesti ja vapaina minkään puolueen harjoittamasta holhouksesta.

4. Kansa, joka on asemassa, josta se voi kasvattaa todellista valtaansa (ilman valtion tai jonkun kokonaisuuden osan pitämisen vallan toimimista välikätenä), tulee parhaiten kykenemään suunnata itsensä kohti tulevaisuutta *maailmanlaajuisen inhimillisen kansakunnan* etujoukkona.

5. Älä usko, että kun imperiumit liittivät itseensä alueita tai kansakuntia, ne antoivat valloitetuille kansoille päätösvaltaa suurempien asioiden suhteen; pikemminkin ne määräisivät voimaan omien kapeakatseisten etujensa tasapäistävän vallan. Yhtälailla, kansojen päätösvalta ei kasva muodostamalla keinotekoisia ylikansallisia kokonaisuuksia.

6. Monet nyt odottavat, että kilpailussa alueen ulkopuolisten valtojen kanssa alueen sisäinen varakkuus (tai köyhyys) jakautuisi tasaisemmin ja voimat yhdistyisivät. Mutta mitkään näistä seuraavat väliaikaiset hyödyt eivät tarkoita, että täysin inhimillisen yhteiskunnan toteuttamisen perusongelma olisi ratkaistu. Olkoon yhteiskunta minkä mallinen hyvänsä, jos se ei ole täysin inhimillinen, se on altis odottamattomille romahduksille ja suuronnettomuuksille, jotka ovat seurausta päätöksenteon luovuttamisesta erityisten eturyhmien käsiin.

7. Alueellisen yhtenäistymisen tuloksena saattaa syntyä joko hirviömäinen ylivaltio tai aiempien aikojen nyt täysin tasapäistyneiden erityisten eturyhmien rajoittamaton valta. Kummassakin tapauksessa he tulevat määräämään koko yhteiskuntaa mitä hienostuneimmin keinoin ja aiheuttamaan lukemattomia riitoja, jotka tulevat järkyttämään nuo liitot perustoiltaan ja päästämään irralleen hirvittäviä hajottavia voimia. Jos toisaalta *kansan* päätösvalta kasvaa, niin moninaisten yhteisöjen yhdistyminen merkitsee kehittyvän inhimillisen kansakunnan esiinpurkautumista.

XII. Uskonto

1. Mitä asioista ja tapahtumista sanotaan, ei ole sama kuin asiat ja tapahtumat, vaan sanottu on niiden "hahmoja". Näille "hahmoille" ja toisaalta asioille ja tapahtumille yhteistä on tietty rakenne. Tämän yhteisen rakenteen ansiosta asioista ja tapahtumista voidaan puhua. Tuosta rakenteesta sen sijaan ei voida puhua samalla tavoin kuin asioista puhutaan, koska se on itse puheen rakenne (kuten se on myös asioiden ja tapahtumien rakenne). Tämän mukaisesti: kieli voi viitata, mutta kieli ei voi sanoa suoraan, kun puhutaan aiheesta, johon kaikki (myöskin itse kieli) "sisältyy". Tällainen on tapaus "Jumala".

2. Jumalasta on sanottu erilaisia asioita, mutta se vaikuttaa ristiriitaiselta, kun huomaamme itse puheen, tavoittelevan puheen.

3. Jumalasta ei voida sanoa mitään. Voidaan puhua vain siitä, mitä Jumalasta on sanottu. Hänestä on sanottu monia asioita ja sanotusta voitaisiin sanoa monia asioita edistymättä yhtään aiheessa Jumala, siis nähden Jumalan sinä, johon viitataan.

4. Näistä kielipeleistä riippumatta uskonnot voivat olla syvällisesti kiinnostavia vain jos ne yrittävät viitata Jumalaan (osoittaa, näyttää kohti Jumalaa) eivätkä yritä puhua Jumalasta.

5. Mutta uskonnot näyttävät, mitä niiden asianomaisissa maisemissa on. Siksi uskonto ei ole totta eikä valhetta. Uskonnon arvo ei ole looginen. Sen arvo perustuu sen herättämään sisäiseen tuntemukseen, maisemien yhtäpitävyyteen sen välillä, mitä tahdotaan näyttää, ja sen, mitä todella näytetään.

6. Uskonnollinen kirjallisuus ankkuroi itsensä usein ulkoisiin ja inhimillisiin maisemiin ja siksi kirjallisuuden jumalten luonne ja piirteet eivät nouse noiden maisemien tuolle puolen. Siitä huolimatta, että ulkoiset ja inhimilliset maisemat sitten muuttuvat, uskonnollinen kirjallisuus voi edetä toisiin aikoihin. Se ei ole outoa, koska toisenkin tyyppinen (eli ei-uskonnollinen) kirjallisuus voi säilyttää kiinnostavuutensa ja tuntua elävältä hyvin etäisinäkin aikakausina. Sekään, että jokin kultti säilyy ajallisesti, että lailliset muodollisuudet ja sosiaaliset seremoniat kulkevat kulttuurista toiseen ja että niitä seurataan, vaikka ei olla tietoisia niiden alkuperästä, ei paljoa kerro kyseisen uskonnon "totuudellisuudesta".

7. Uskonnot purkautuvat esiin tietyssä inhimillisessä maisemassa ja tietyssä historiallisessa ajassa ja usein sanotaan, että silloin Jumala antaa ihmiselle "ilmestyksen" itsestään. Mutta ihmisen sisäisessä maisemassa on tapahtunut jotain, jotta hän tuona historiallisena hetkenä hyväksyy sellaisen ilmestyksen. Näitä muutoksia on yleensä tulkittu ihmisen "ulkopuolisen" kautta, sijoittaen muutoksen ulkoiseen tai sosiaaliseen maailmaan. Siitä on tietyistä näkökohdista katsoen ollut hyötyä,

mutta siten on hukattu ymmärrys uskonnollisesta ilmiöstä sisäisen tuntemuksen näkökulmasta.

8. Mutta myös uskonnot ovat esittäneet itsensä ulkoisuutena ja siten ne ovat itse valmistaneet maaperää mainitunlaisille tulkinnoille.

9. Kun puhun "ulkoisesta uskonnosta", niin en viittaa psykologisiin mielikuviin, jotka on projisoitu ikoneiksi, maalauksiksi, patsaiksi, rakennelmiksi, pyhäinjäännöksiksi (jotka toimivat näköhavainnon alueella). En edes viittaa projisoimiseen virsissä tai rukouksissa (jotka toimivat kuulohavainnon alueella), en projektioon eleinä, asentoina ja kehon suuntaamisina tiettyihin suuntiin (jotka toimivat liike- ja tuntohavainnon alueella). En sano, että uskonto on ulkoinen, koska se perustuu pyhille kirjoille ja sakramenteille jne. En edes viittaa johonkin uskontoon ulkoisena, koska sen liturgiaan kuuluu kirkko, järjestäytyminen, tietty kalenteri, fyysinen hallinto tai tietyt iät, joihin uskovaisten on suoritettava tiettyjä tehtäviä. Sillä mitään varsinaisesti asian sisältöön liittyvää ei ilmaista silloin, kun yhden ja toisen uskonnon kannattajat tappelevat keskenään katsoen toisen ryhmittymän harrastavan jonkinasteista kuvainpalvontaa niillä kuvilla, jotka he työssään asettavat ensisijaisiksi. Sellainen kertoo vain riitapukarien täydellisestä psykologisesta tietämättömyydestä.

10. Kutsun "ulkoiseksi uskonnoksi" jokaista uskontoa, joka yrittää puhua Jumalasta ja Jumalan tahdosta sen sijaan, että puhuisi uskonnollisuudesta ja ihmisen sisäisistä tuntemuksista. Ja jopa ulkoistetun kultin tarjoama tuki olisi merkityksellistä, jos sen harjoittamien käytäntöjen kautta uskovaiset kykenisivät herättämään itsessään (kykenisivät osoittamaan) Jumalan läsnäolon.

11. Se, että uskonnot ovat tähän päivään asti olleet ulkoisia, vastaa inhimillistä maisemaa, jossa ne syntyivät ja josta ne lähtivät kehittymään. On mahdollista, että syntyy sisäinen uskonto tai että uskonnot kääntyvät sisäiseen uskonnollisuuteen pysyäkseen elossa. Mutta tämä tapahtuu vain siinä määrin, kuin sisäinen maisema on tilassa, jossa se voi hyväksyä uuden ilmestyksen. Siitä puolestaan alkaa näkyä merkkejä yhteiskunnissa, joissa inhimillinen maisema kokee niin vakavia muutoksia, että sisäisten vertauskohtien tarve nousee yhä ensisijaisemmaksi.

12. Mitään uskonnoista sanottua ei voida enää pitää perustana, koska ne, jotka ovat kautta aikojen pitäneet puolustus(ylitys)puheita tai sättineet, eivät ole huomanneet ihmisessä tapahtunutta sisäistä muutosta. Jos jotkut ajattelivat uskontojen olevan huumetta, joka vaivuttaa poliittisen tai sosiaalisen toiminnan uneen, niin tänään he huomaavat uskontojen panevan liikkeelle voimallista toimintaa noilla alueilla. Jos toisten kuviteltiin esittävän määräyksiä sanomallaan, niin huomataan, että niiden sanoma on muuttunut. Ne, jotka uskoivat uskontojen säilyvän aina, epäilevät tänään niiden "iankaikkisuutta". Ja ne, jotka olettivat uskontojen katoavan lyhyen ajan kuluttua, tulevat yllättäen tekemisiin julkisesti tai enteilevästi mystisten muotojen esiinpurkautumisen kanssa.

13. Ja tällä alueella on vain hyvin harvoja, jotka aavistavat, mitä tulevaisuudella on tarjottavana, koska harvat ottavat tehtäväkseen ymmärtää, mihin suuntaan kulkee inhimillinen aikomuksellisuus, joka aivan varmasti ylittää ihmisyksilön. Jos ihminen tahtoo jonkin uuden "näyttäytyvän", niin syynä on se, että se jokin, jonka tulisi "näyttäytyä", vaikuttaa jo hänen sisäisessä maisemassaan. Mutta ihmisen sisäinen tuntemus ei muutu tuonpuoleisen katseen (tai aikomuksen) asuinpaikaksi tai maisemaksi siten, että ihminen teeskentelee olevansa jonkun jumalan edustaja.

XIII. Avoimet tied

1. Entä työ, raha, rakkaus, kuolema ja muut sellaiset inhimillisen maiseman seikat, joita näissä selityksissä käsiteltiin vain hyvin vähän? Toki kuka tahansa voi puhua näistä aiheista mielensä mukaan käyttäen tätä aiheiden käsittelemisen muotoa, viitaten katseilla maisemiin ja ymmärtäen, kuinka maisemat muuttavat katseita.

2. Niinpä en koe tarvetta puhua uusista aiheista. Jos nämä ajatukset ja tässä kirjassa käytetty puhumisen muoto kiinnostavat joitakuista, niin he voivat puhua samalla tavoin kuin me puhuisimme. Jos toisaalta puhuimmekin asioista, jotka eivät kiinnosta ketään, tai käsittämättömässä ilmaisumuodossa, niin olisi mieletöntä jatkaa.